

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XENOTHEP • ZSPIDER • TRIARI
• CLAUDIUS OLTARIMANUS
• MAGGOTH1 • TUMICZ KRISZTINA
• MOR-MOON • R. HARBINGER
• ERDŐS SÁNDOR • ZANBAR
• SÁGI VERONIKA • SZAGE • JOCKER
• TORDAI GÁBOR • KIS GYÖRGY
• PETYA • KALLIOPÉ BENDEGOUSE
• BARANYI IMRE • EDWARDHOOPER
• TUMICZ KRISZTINA

XV. évf., 6. szám, 2023. június

Highlander

Deserted

Forest spirit

Haunted

Wonderlust

Guard

Pride

INFO BOX

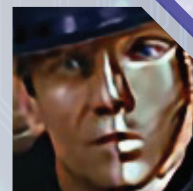
SASHA-FANTOM – ARTIST

Ukrajnai művész.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfólióik: <https://www.deviantart.com/sasha-fantom>

<https://artist-collector.com/es/artistas/3499-sasha-fantom.html>

Szerkesztői köszöntő

Az utóbbi hetekben jelentős változások történtek a Lidércfény Online-on, meg egy kisebb, a Facebook csoportunkban. Lássuk, mik ezek!

- Már az oldalunk jobb oldali sávjából is elérhető a Facebook oldalunkra, a Fájlok közé kitett Lidércfény útmutató, amelyet érdemes minden alkotónknak elolvasni.

- Ennek alapján módosult a Kapcsolatok aloldalunk (amelyet a bal oldali sávban találunk az Információk menüpont alatt).

- Új e-mail címünk van (info@lidercfeny.hu), ami első helyen szerepel a Kapcsolatok aloldalunkon.

- Megújult az oldalunk, valamint Facebook csoportunk fejléce. Kicsit modernizáltuk, és büszkén, de azért nem melldöngetően azt is jeleztük rajtuk, mióta hozunk fényt itt az interneten az amatőr irodalmárok életébe.

- Végül, de korántsem utolsó sorban felkerült legújabb pályázati kiírásunk linkje a weboldalunk főoldalára (is).

Hát nem nagyszerű? Én nagyon örülök! Remélem, ti is elégedettek vagytok!

Más.

Mint azt láthatjátok itt oldalt, megint színes tartalommal igyekszünk szórakoztatni benneteket, kedves olvasók! Van itt minden, mint a jó szatócsboltban! :) Ahogy szokták volt mondani.

Továbbra is él az új pályázatunk, és nem kell semmit elkapkodni, van még idő bőven a határidő lejártáig. Gondoljátok át, olvassátok, olvassátok el többször is, ha úgy érzitek! Legyen ez a huszadik évfordulás pályázat nektek is egy ünnep! :)

Egyébiránt további kellemes nyarat kívánok a szerkesztőség nevében! :)

- Jimmy

Tartalomjegyzék

Pályázat

XIII. Lidércfény pályázat 4

Novellák

Xenothep - **Almáspite** 6

Zspider - **Sárkánytetoválás** 7

triarii - **A szépen kiöltözött bácsi a temetőben.** 7

Claudius Oltarimanus

- **Kocsma a dátumvonalon** 8

maggoth1 - **Munkaruha** 9

Tumicz Krisztina - **Ragyogó járda** 10

Mor-Moon - **Az Egyetlen különös világa** 11

R. Harbinger - **Szívének tüze** 18

Erdős Sándor - **Egy Ninja reinkarnációja** 20

Sorozat

Zanbar - **Úri passzió – 1. fejezet** 21

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Sági Veronika - **Aratás** 24

Mozijegy

SzaGe - **Kopogás a konyhóban (Knock at the Cabin, 2023)**. 27

Versek

jocker - **Tavaszyár**. 29

Tordai Gábor - **Gyere fogd a kezem** 29

Kis György - **A Tisza gáton**. 29

Petya - **Késő-Róma** 30

Erdős Sándor - **Csalfa csóka** 30

Kalliópé Bendegouse - **Nyáron negyven fokban gyárban dolgozni szopás** 31

Baranyi Imre - **Polifónia** 31

Kalliópé Bendegouse - **Végre nyaralunk a Balatonban még akad egy állóhely** . . 31

edwardhooper - **Az igazaknak** 31

Tumicz Krisztina

- **Te az ördög műve vagy!** 31

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázat

MARSI MOC SARAK MÉLYÉN MEGBÚVÓ MISZTIKUS MESTEREK

A Lidércfény Online kulturális magazin
és a
Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
szerkesztősége
NOVELLAPÁLYÁZATOT HIRDET.

Idén novemberben lesz húsz éves a Lidércfény Online kulturális magazin, ennek apropóján hirdetjük meg XIII. pályázatunkat „Marsi mocsarak mélyén megbúvó misztikus mesterek” címmel.

A pályázat témája:

Mint azt bizonyára tudjátok, a Lidércfény „totemállata” a béka. Ez a kedves kis mocsári lény végigkíséri a Lidércfény életét a kezdetektől, sőt, már a Lidércfény létrejötte előtt is fontos szerepet játszott a szerkesztőség életében. (Gondoljunk csak Jimmy Cartwright Békaélet békaréten című méltán híres balladájára.) Ám modern időköt élünk, az űrkutatás rohamléptekkel fejlődik, és van arra reális lehetőség, hogy belátható időn belül emberes expedíciót küldjünk bolygószomszédunkra, a Marsra. Mivel a Lidércfény alkotói már eddig is számos országból kerültek ki, bizony nincs kizárva, hogy a hamarosan már nem csak a nekünk otthont, bölcsőt, anyaföldet nyújtó bolygóról kapunk alkotásokat, hanem más planétákról is. Így számíthatunk arra, hogy a jövőben a Lidércfény megjelenik a Marson is. Ebből kifolyólag tehát úgy gondoltuk, elébe megyünk az eseményeknek, és ezzel a pályázattal készülünk a jövőre, egyúttal megünnepeljük a mögöttünk álló húsz évet.

Olyan, Marson játszódó sci-fi novellákat várunk tehát, amelyekben valamilyen formában szerepel a béka.

Hiszen a marsi mocsarak meleg mélyén természetesen békák is élnek. Hiába próbálja a NASA eltitkolni előlünk az igazságot, mi hiteles forrásokból kiderítettük, hogy rajtuk kívül számos különös nép és létforma lakja a bolygót.

Ott vannak például a mogorva motorosok, a magányos mérnökök, a mókás marsi majmok, no és természetesen a marsi mogyorózó mókások, meg persze a mézet majszoló medvék, nem is beszélve a mindenkit megcsípő megvadult méhekről, és természetesen a címben szereplő misztikus mesterekről. (Ki tudja, lehet, hogy ez utóbbiak maguk a meleg marsi mocsarakban megbúvó békák?)

A pályázat kategóriái

A pályázatra két kategóriában lehet nevezni:

- komoly
- humoros.

Pályázhatnak:

Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven alkotó írók, kizárólag saját maguk által írt, magyar nyelvű alkotásokkal.

Egy személy maximum 2 alkotással nevezhet.

Beküldési határidő:

**2023. szeptember 30. (szombat),
23 óra 59 perc.**

Eredményhirdetés:

várhatóan 2023. december közepe-vége. (Amennyiben a zsűri bármilyen okból kifolyólag nem tudja tartani a fenti határidőt, úgy azt időben jelezni fogja a Lidércfény weboldalon, és a Lidércfény Online Facebook oldalon.)

**Nevezési díj nincs,
a pályázaton való részvétel ingyenes!**

Az elbírálás szempontjai:

- Mennyire illeszkedik a pályamű a kiírásban megfogalmazottakhoz.
- Hogyan sikerült a pályamű irodalmilag: azaz miként építi fel a világot, az abban szereplő karaktereket, a történetet, illetve milyen a pályamű nyelvezete, helyesírása.

A zsűri tagjai:

A Lidércfény részéről: Jimmy Cartwright (Bognár Zsolt), Török Ida, Kapitány (Török Viktor)

Független szakértőként:

Díjazás:

A díjazás feltétele, hogy megfelelő mennyiségű és minőségű pályamű érkezen.

- Kis számú pályamű esetén az első három helyezett, valamint a közönségdíjas alkotás szerkesztve, javítva megjelenik egy Lidércfény AKF különszámban.

Vagy:

- Megfelelő mennyiségű és minőségű alkotás beérkezése esetén az első három helyezett, a közönségdíjas alkotás, valamint a sorrendben következő hét-tíz pályamű (terjedelemtől függően) szerkesztve, javítva megjelenik egy illusztrált e-bookban (PDF és ePUB formátumokban).
- Minden pályázó néhány mondatos szöveges értékelést kap a zsűritől a beküldött pályaművére.

A pályázat célja:

Olyan novellák megalkotása, amelyek a pályázat témájának megfelelnek, és szerepel bennük a Lidércfény totemállata, a béka.

A beküldés feltételei:

- Csak és kizárólag olyan alkotásokat fogadunk el, amelyek a pályázat témájának egyértelműen megfelelnek.
- Csak olyan pályaműveket fogadunk el, amelyek kifejezetten erre a pályázatra készültek, és máshol sem nyomtatásban, sem elektronikus formában nem jelentek még meg.
- Az alkotás fő- és mellékszereplői között természetesen felbukkanhatnak olyan alakok is, amelyek nem békák, de a pályaműben minimum egy békának szerepelnie kell.
- Kerek, önmagukban megálló, lezárt történeteket várunk.
- Egy pályamű terjedelme maximum 55.000 karakter lehet (szóközökkel), leszámítva a címet.
- A pályaműveket a www.lidercfeny.hu oldalra kérjük feltölteni, az alábbi feltételek szerint:
 - a pályamű címének elején a következő szerepeljen: „XIII.LFP.K” (teljes formátum: XII.LFP.K-Novella címe), mint komoly kategória, valamint „XIII.LFP.H” (teljes formátum: XII.LFP.H-Novella címe), mint humoros kategória.
 - a pályamű első sorában csak és kizárólag az alábbi szöveg szerepeljen: „Nevezés a XIII. Lidércfény pályázatra – komoly kategória”, vagy „Nevezés a XIII. Lidércfény pályázatra – humoros kategória”.

Egyéb fontos tudnivalók:

- A zsűri fenntartja a jogot, hogy a fenti feltételeknek nem megfelelő, azoknak eleget nem tevő pályaműveket a pályázatból értesítés nélkül, azonnali hatállyal kizárja.
- A zsűri kijelenti, hogy ha a pályázatra nem érkezik megfelelő számú és minőségű alkotás, akkor a pályázatot nem díjazák.
- A nyerteseket e-mail címeiken értesítjük, ezért a regisztráció során, vagy a regisztrációs adatok módosításával, vagy nem publikus e-mail cím esetén a pályázat szövegén belül (vagyis a novella elején, vagy végén) működő, valós e-mail cím megadását kérjük.
- A Lidércfény szerkesztősége fenntartja a jogot, hogy az e-bookba bekerült alkotásokat, az e-book megjelenése után leghamarabb egy hónappal térítésmentesen megjelentesse a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), és a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XIII. Lidércfény pályázaton díjazásban részesült.
- A pályázatra beküldött, és az AKF-be, vagy e-bookba bekerült novellák a megjelenésük után fél évig máshol nem közölhetőek sem elektronikus, sem nyomtatásban.

- A Lidércfény szerkesztősége a lenti nyilatkozatok alapján fenntartja a jogot a beküldött, de a pályázaton nem díjazott alkotások térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), valamint a nem díjazott, de jobban sikerült pályaművek térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy az alkotás a XIII. Lidércfény pályázaton vett részt.

Nyilatkozat a kiíró részéről:

A Lidércfény szerkesztősége kijelenti, hogy a pályázat során esetlegesen kért személyes adatokat harmadik félnek nem adja át, azokat a vonatkozó törvények értelmében titkosan kezeli. Ez alól kivétel, ha hatósági személy jogosan kéri ezen adatokat.

A Lidércfény szerkesztősége kijelenti továbbá, hogy a megadott adatokra kizárólag az eredményről történő értesítés miatt van szükség.

A Lidércfény szerkesztősége elismeri, hogy minden beérkezett pályamű a nyilatkozat értelmében a szerző saját tulajdona, így arra a szerzői jogi törvények megfelelő passzusai érvényesek. A szerző a helyezést el nem ért alkotását a továbbiakban bárhol és bármikor publikálhatja, a Lidércfény szerkesztősége semmilyen módon nem kívánja azt kisajátítani.

Nyilatkozat az alkotó részéről:

Az alkotó kijelenti, hogy a pályázatra megküldött kézirat kizárólagos szerzője, az saját szellemi terméke, és egyéni, eredeti jellegű.

Az alkotó hozzájárul, hogy amennyiben alkotása mindenben megfelel ezen pályázati kiírásnak, és a zsűri díjazásban részesíti, az térítésmentesen megjelenhet a Lidércfény szerkesztősége által készített Lidércfény amatőr kulturális folyóirat pályázati különszámában, vagy elektronikus könyvben (e-bookban), majd leghamarabb egy hónappal később térítésmentesen a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), illetve e-book megjelenés esetén térítésmentesen leközlésre kerülhet a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF).

Elfogadja, hogy a pályázaton díjazásban részesült alkotása általa csak a fent meghatározott időtartam után közölhető máshol (vagyis a megjelenés után fél évvel), feltüntetve, hogy az alkotás a XIII. Lidércfény pályázaton díjazásban részesült.

Az alkotó hozzájárul, hogy amennyiben alkotását a zsűri nem részesíti díjazásban (vagyis kis számú pályamű esetén nem jelenteti meg az AKF pályázati különszámában, illetve nagy számú pályamű esetén nem jelenteti meg az e-bookban), azt térítésmentesen megjelentetheti mind a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), mind a rendszeresen, havonta megjelenő Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XIII. Lidércfény pályázaton vett részt.

Az alkotó a pályázatra küldött novellájával kijelenti, hogy a fenti kiírást teljes egészében elolvasta és megértette, elfogadta, az abban foglaltakkal mindenben egyetért.

Szerzői jogi törvény: <https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=99900076.tv>

Xenothep

Almáspite

Sosem hittem a transzcendentális dolgokban, nem tapasztaltam semmi földön túlit, vagy megmagyarázhatatlant, ugyanakkor nem vettem el a lehetőségét, hogy ezek létezhetnek. Ezért aztán, amikor meghallottam az ismerős hangot, nem találtam rendkívülinek. Ismerős és szívemnek kedves hang volt, bár legalább hetven éve nem hallottam ilyet az utcában. Egy gördeszka kerekeinek jellegzetes surrogását hallottam, ahogy közeledett mögöttem, egy másodpercre úgy éreztem, mintha el se telt volna a fél évszázadnál is több idő, és szinte vártam a kiáltást.

A házam kapuja előtt álltam, épp be akartam lépni, a kulcsot keresgéltem, amikor a zaj megütötte a fületem. Megfordultam, és akkor vált intenzívvé az érzés, hogy utazok az időben.

Fiatal fiú gurult felém a deszkáján, talán tizenkét év körüli lehetett, lélegzetem mégis elakadt egy pillanatra. Kísértetet láttam, édestestvérem kísértetét, és bár a látvány által kiváltott emlékek intenzitása letaglózott, mégis inkább örömet éreztem, mint félelmet, bár sokkolt a dolog.

Vállig erő barna, kócos haj, két számmal nagyobb rövid ujjú, fehér-szürke mintás ing, leszaggatott szárú rövid farmer, fehér sportcipő, egyszerűen képtelen voltam tagadni a tényt, hogy ez a fiú a kisöcsém. Megzavarodtam a nyilvánvaló anomáliától, kerestem a különbségeket, hogy a nagy hasonlóság ellenére is felfogjam a nyilvánvaló igazságot, ám amint a fiú egyre közelebb ért az úton, az előtűnő részletek csak megerősítették a lehetetlent. Lefékezett mellettem, felrúgta deszkáját a kezébe, pontosan ugyanazokkal a mozdulatokkal, mint évtizedekkel ezelőtt Roland, aztán pihegve nézett rám, kedvesen mosolyogva. Tekintete, szeme színe, arckifejezése, az egész jelenléte bizonyította, hogy ez ő, és képtelen voltam letagadni.

Most mindjárt megkérdezi, hogy szedünk-e almát, mert almáspitét akar enni délután, és ezért bármire képes, még segít is pucolni. Vagy közli, hogy halálosan szerelmes a kék szemű lányba a szomszéd utcából, aztán tanácsot kér, hogy hogyan szólítsa meg. Esetleg csak megkérdezi, nincs-e csapágyam véletlenül, mert a deszka egyik kereke szorul. De nem – köszönni fog. Ez már megtörtént egy történelemmel ezelőtt.

– Kéz'csókolom!

Roland hangja volt, felismertem, és könnyek homályosították látásomat. Szólni képtelenül csak biccentettem, ellenállva a vágynak, hogy megérintsem, hogy megsimogassam arcát. A fiú visszanezített, amerről jött, aztán ismét rám, és kicsit aggódva kérdezte.

– Néni, jól tetszik lenni?

Bólintottam.

– Igen gyermekem. Régóta nem voltam ennyire jól.

Arca felderült.

– Tetszik tudni, nemrég költöztünk ide pár sarokkal feljebb. Nem baj, ha néha elgurulok erre? A mi utcánkban macskakő van, azon nem tudok gurulni.

Amikor ebbe a kis faluba költöztünk, első dolgunk volt testvéremmel felderíteni a környéket. Néha külön-külön, néha együtt kerestük a simább utakat, ahol hódolhattunk szenvedélyünknek. A párbeszéd minden szavára emlékeztem, hiszen aznap én is vele voltam. A házra nem emlékeztem, de a néni, akit öcsém megszólított, igen. Szörnyen ismerős volt, és nem tudtam, hogy ez hogy lehet, hiszen azelőtt sohasem láttam.

Arra néztem, amerről a fiú jött, hátha meglátom a kislányt is, a testvérét, aki egy világosszürke, türkizkék kerekű deszkán gurul majd.

– Nem, nem baj. Akkor jössz erre, amikor csak akarsz. Ez a te pályád.

Ugyanezeket a szavakat hallottam annak idején, és úgy éreztem, helyénvaló kimondani itt és most.

– Nagyon szépen köszönöm!

– Szereted az almáspitét?

A fiú mosolya még szélesebb lett.

– A kedvencem.

– Ma reggel sütöttem éppen. Várj meg itt!

Megfordultam, bementem a házba, szeltem neki egy hatalmas szeletet a friss süteményből, és egy szalvétán kivittem neki. Csillogó szemekkel vette át, szépen megköszönte, aztán a deszkájára lépett.

– Vigyázz magadra, Roland!

Nevetése aranylóan csengett, amint elrúgta magát, aztán az utca enyhe lejtését kihasználva egyre gyorsabban száguldott lefelé a tó irányába.

Akkor én is kaptam egy szeletet a pitéből. A tóparton leültünk deszkáinkra, és ott ettük meg, azon gondolkozva, hogy a néni honnan tudhatta öcsém nevét.

Amint a fiú eltűnt a kanyarban, visszamentem a házba, és a hűvös szobában lefeküdtem az ágyra. Minden rendben van, ideje pihenni végre. Ahogy az álom felé sodródtam, az jutott eszembe, hogy mennyire sajnáltuk, amikor pár nappal később megtudtuk, hogy a kedves néni meghalt. Még a nevét sem tudtuk.

Mindent összevetve békés életem volt. Meggyászoltam öcsémet, aki egy bevetés során tűnt el egy idegen országban, férjem, gyerekeim sohasem lett, csak pár regényt írtam, amik viszonylagos sikert arattak, így öreg koromra gondtalanul élhettem kis házamban.

Utolsó gondolatként az járt a fejemben, hogy milyen érzés volt a kék kerekű deszkámon állni, ami átrepített boldog gyermekkoromon, amikor együtt suhantunk testvéremmel a kis falu csendes utcáin.

Zspider

Sárkánytetoválás

Már megszoktam a tetoválógép berregő hangját, néha hiányolom is, ha nem hallom. Olyan, mint egy fehér zaj, amivel együtt élek olyan sok éve, hogy a részemmé vált.

Ma bejött egy apró lány. Kérte, hogy tetováljak rá egy hatalmas vörös sárkányt, az egész testére végig. Próbáltam elmagyarázni, hogy ez sok idő, tervezés, de nem érdekelt, sőt azt kérte, hogy szabad kézzel csináljam. Nem akart stencilt, tervezést, csak hogy essünk neki.

Lenyűgözött a határozottsága, olyan erő sugárzott abból a kis törekeny alakból, amitől még a lélegzetem is elállt. Annyira zavarba hozott, hogy elfelejtettem pénzt kérni, úgy szóltak rám a többiek.

Beültünk a fülkébe, elhúztam a függönyöket, és ő belépett meztelenül. Tökéletes, hófehér bőrre szinte bűnnek tűnt bármit is festeni, ezért próbáltam elmagyarázni, hogy első tetoválásnak egy kicsit szoktunk ajánlani, mert azt könnyebb megváltoztatni vagy eltávolítani, ha később megbánná. Nem tudtam egyszerűen végigmondani, azok a hollófekete szemei a lelkembe szűrtak.

Bekapcsoltam a gépet és elkezdtem festeni. A csíkok könnyedén csúsztak végig a bokájától, körbe a lábán, fel a hátán. Soha nem éreztem magamat annyira zavarban,

mint amikor megérintettem őt, még jobban, amikor az intim részeihez értem. Mindenért bocsánatot kértem, de ő csak megértően nézett rám. Nem nyögött, nem mocorgott, mintha meg se érezné a bőrében a tűt, amivel olyan gyorsan haladtam, ahogy még soha.

Életem legszebb munkáját alkottam a valaha volt legszebb vásznon. Mindig tudtam, hogy mi jön és hova kerül. Éreztem, hogy mit kell rajzolnom, a kezem csukott szemmel is ment a jó irányba. Soha nem tudtam olyan szabályosan és tökéletesen rajzolni, mint akkor.

Próbáltam beszélgetni, de csak dicséretet jöttek ki a számon. Hogy a bőre lágú és meleg, a haja ébenfekete, hogy minden porcikája lenyűgözött. Úgy éreztem, egy királynőt festek.

Éjjelig dolgoztunk megállás nélkül, ő nem vérzett, nem mutatott fájdalmat, én pedig valamiért nem éreztem fáradságot. A többiek távoztak, csak mi maradtunk. Már nem tudom, milyen késő lehetett, amikor befejeztem. Hátradőlve megcsodáltam a munkámat és csak annyi csúsztott ki a számon, hogy „tökéletes”. Ő mosolyogva megköszönte, majd levedlette a bőrét és a sárkány kirepült a szalonból.

triarii

A szépen kiöltözött bácsi a temetőben

2020. november 1., Halottak napja. A sors úgy alakította az életemet, hogy Budapesten élek már egy ideje. A halott családi hozzátartozóim vidéken nyugodnak. Ebben az évben úgy alakult, hogy nem tartózkodtam vidéken ezen ünnepen. Mégis, valamiért kimentem Pesten a Fiumei úti temetőbe. Nem is tudom miért mentem oda, talán ahogyan a virág csábítja magához kápráztató színeivel a méhecskéket, ugyanígy vonzzák a mélyebb érzésű embereket az ilyen helyek. Romok, temetők, templomok, nagy csaták, nagy történések helyszínei. Ilyenkor a sétálás más, mint egy lakótömb közepén.

Szembejött velem egy szépen öltözött, öltönyben lévő bácsi. Szép ruhában, szép cipőben, kezében virággal. Cipője szinte ragyogott a napfényben. Biztos vagyok benne, hogy sokáig készült erre az alkalomra. Hosszú időn át súrolhatta fényesre a cipőjét, és tisztogathatta

elegáns ruháját. Talán az előző nap is izgult kicsit, várta az alkalmat, hogy kijöhessen. Sokáig néztem utána, talán a rég elhunyt feleségének a sírjához mehetett?

Meghatott, hogy még vannak ilyen emberek, akik ilyen tisztelettel viseltetnek elhunyt hozzátartozóikkal szemben. Olyan, mintha egy szép virágot láttam volna egy jellegtelen dudvával teli réten. A dudvák folyamatosan teret nyernek. Elveszik táptalajt, a létezés lehetőségét a szép virágoktól. Ócska, a halált kigúnyoló maskarákat kölcsönzünk néhány ezer forintért. Aztán eldobjuk őket. Tököket faragunk, azt se tudjuk miért. Csakis azért, mert más is ezt csinálja. Nincs súlya a tetteinknek. Nincs mélysége, nincsenek megható pillanatok, ekstázis és eufória. Csak a mélység nélküli, felszínes létezés a mások által kreált mókuserékben.

Claudius Oltarimanus

Kocsmá a dátumvonalon

Valahol az északi szélesség huszonnyolcadik, valamint a keleti/nyugati hosszúság száznyolcvanadik fokán, a Midway-szigetektől nyugatra, egy aprócska szigeten állt egy kocsmá. Az még hagyján, hogy a nagy óceán közepén épült minden lakott területtől távol, de volt még egy különös tulajdonsága ennek a helyiségnek.

Ugyanis a dátumválasztó vonal pontosan a söntéspult felett húzódott, így aztán, ha valamely kiváltságos egyén eljutott ebbe a kocsmába, az italrendelés alatt joggal érezhette úgy, mintha valamiféle időgépbe tévedt volna. Hiszen rendelését a kocsmáros csak már mint a jövő üzenetét hallhatta, mivel ő az egy nappal korábbi időzónában foglalt helyet.

Abraham Graveworm a kocsmáros lusta, kényelmes ember lévén ki is használta a dátumhatár minden előnyét, és rendszeresen hosszú hétvégéket tartott, törzsvendégei legnagyobb bosszúságára. A keleti félteke szombatját rendszeresen kiterjesztette a kocsmá nyugati féltekéig elfoglaló pénteki részére is, és mélyen vallásos ember lévén heti két vasárnapot is tartott. Mind a keleti, mind a nyugati félteke vasárnapját kiélvezkedte a semmittevésben. Így történt ez azon a végzetes vasárnapon is, 2003. április 13-án, amikor is egy Paul Blueberry nevezetű kötekedő alak állított be a kocsmájába:

– Hé, te! – kiáltotta. – Egy dupla whiskyt jéggel!

Mr. Graveworm, mint aki nem hallott semmit, a füle botját sem mozdította a felszólításra:

– Süket vagy? Egy sorozattal lemorzézzam a hátadon a rendelést? – rántotta elő a pisztolyát.

– Sajnálom uram, vasárnap nincsen kiszolgálás! – felelte Mr. Graveworm higgadtan.

– Vasárnap? Már hétfő van, te iszákos léhűtő!

Mr. Graveworm erre a söntéspulton húzódó piros vonalra mutatott. A pult Blueberry felőli oldalára ki volt írva, hogy hétfő, a Mr. Graveworm felőli oldalra, pedig ki volt írva, hogy vasárnap.

– Látja uram? – felelte Graveworm. – Én a vasárnapi oldalon állok, így hát semmi okom rá, hogy a pihenőnapomon önt kiszolgáljam! Jöjjön vissza holnap!

– Holnap? Tíz napot utaztam Sanghajból ezért a nyamvadt lebujiért! És képes a szemembe hazudni, hogy nincs kiszolgálás? Akkor mit keresnek itt ezek az emberek itt a kezükben az asztaloknál?

– Ők az irigyeim. Nem én szolgáltam ki őket, a magukkal hozott italt fogyasztják! Nálam nem tilos hazait fogyasztani!

– No és miért irigykednek magára?

– Azért, mert a hétvégék nálam mindig három naposak! A keleti félteke szombatjától, a nyugati félteke hétfőjéig tart, tehát hetente csak négy napot dolgozom. Az irigyeim

ezt nem tudják megcsinálni, mivel a munkahelyük túl távol van a dátumválasztó vonaltól, ezért ha van egy kis idejük, eljönnek hozzám, hogy meglessenek semmittevés közben.

– Aha, most már értem! És hol tölti a szabadnapjait?

– Itt, a pult mögött, uram!

– Csak szabadnapokon nem szolgál ki?

– Pontosan!

– De mi értelme van a szabadnapjainak, ha ugyanott tölti, mint a munkanapjait? Miért nem rukkan át a szomszédos szigetekre, vagy lubickol egyet a tengerparton? Ráadásul az úgynevezett szabadnapjain egy csomó bevételről is elesik! Nem fél attól, hogy csődbe megy?

– Uram! Háromszáz mérföldes körzetben nincs egyetlen valamirevaló kocsmá sem! Tehát a világnak ezen a részén nálam van az italkimérés monopóliuma! Sokan megfordultak már nálam, úgyhogy nem tartok attól, hogy csődbe mennék. És, hogy miért nem mozdulok ki a szigetről? Hát csak nézzen körül! – Ekkor Mr. Graveworm az ablakokon túl húzódó végtelenbe vesző óceánra mutatott. – Hát hova mehetnék innen? Mindenütt csak az a kéklő víztömeg fogadna és még csak szilárd talaj sem lenne a lábam alatt! Hetente egyszer jön az áruszállító hajóm, az elé kimegyek a szabadba és felügyelem a rakodást, illetve néha sétálok a szigeten. Ismerem minden zegét-zugát!

– Ez azért mégsem járja, hogy így játszadozik a napokkal! Tegnap például milyen nap volt magánál?

– Tegnap a keleti félteke vasárnapját ünnepeltem meg, a semmittevéssel,

– Ehhez nincs joga! Ha tegnap is vasárnapot ünnepelt, akkor magának most hétfői munkarend szerint kellene dolgoznia!

– Ön nyilván nem olvasta Mózes első könyvének idevonatkozó határozatait: „*És a hetedik nap megpihent az Úristen, és látá, hogy ez jó!*” És ha már az Úr olyan kegyes volt hozzám, hogy kétszer is a közelemben irányítja a szent pihenőnapot, akkor miért ne használjam ki?

– Mert ez így nem szabályos! Sokat hallottam a maga üzelmeiről, és most már a saját szememmel is látom, hogy a pletykák igaznak bizonyultak! Legfőbb ideje eldöntenie, hogy a keleti, vagy a nyugati féltekéhez kíván-e tartozni! A Naplopóvadász Bizottság határozatot hozott, hogy a dátumvonal nem szelhet ketté semmilyen munkahelyet! Én pedig őket képviselem!

– Magasról szarok a maguk gittegyletére! Nekem sokkal fontosabb a lelki üdvösségem és az, hogy a szent pihenőnapot méltóképpen megünnepelhessem! Tudom, hogy az Úr is így akarja!

Mr. Graveworm ekkor egy hatalmas dörrenést hallott, majd úgy érezte, hogy egy hosszú sötét alagúton halad keresztül, amelynek a végén fény világított:

„Mi a franc ez?” – gondolta. – „A hülye angolok idáig fúrták a Csalagutat? Remélem nem metrószerelvény világít ott szemben, mert akkor végem van!”

Amikor kiért a fényre, akkor hirtelen egy tündöklően szép, zöld mezőn találta magát, aminek a közepén egy hatalmas, fából ácsolt budi állt. Az ajtaja nyitva volt, a fülkében pedig egy nagydarab, negyven év körüli, hosszú hajjú fickó trónolt, akinek a szakála a köldökéig ért. Mikor észrevette Mr. Gravewormot, barátságosan feléje intett:

- Hello, Abraham! Gyere csak közelebb!
- Hol vagyok?
- A mennyországban!
- Na ne vicceljen! Hiszen még nem haltam meg!
- No, akkor ideje, hogy felvilágosítsalak! Halott vagy!
- Az lehetetlen! Hiszen egészséges voltam, mint a makk!
- Most puffantott le, az a Paul Blueberry nevezetű pacák, akivel olyan csúnyán összevesztél! A golyó átfúrta a szíved! Esélyed sem volt a túlélésre!
- Na de mit keres egy budi a mennyországban?
- Éppenséggel meglennénk nélküle is, de az itteni növényeknek is szüksége van a tápanyagra. Ez a budi a fő tápanyagraktár! Ide ürítjük a bélsarat, amit aztán természeteské változtatott elkárhozott lelkek visznek szerte-széjjel a mennyei birodalomban, hogy a mennyei növények megfelelő tápanyagellátást kapjanak. Tehát a budit egyfajta dimenziókapuként is felfoghatjuk a mennyország és a pokol között!
- Meg kell hagyni, hogy a maga nemében elég tetszetős építmény!
- A fiam csinálta! Nagyon ügyes mesterember! Talán már hallottál róla!
- Hogy hívják?
- Jézus Krisztus! A budi builder, ha-ha!

– Hallod-e hé! Ne káromold az Istent!
– Na, jól is néznék ki, ha már magamat sem szidhatom, ha-ha! – nevetett Isten – No de most fontosabb dolgunk van! Menjünk az irodámba! El kell döntenem a további sorsodat!

– Azt előre megmondom, hogy nem vagyok hajlandó trágyát lapátolni elkárhozott bunkók között!

Isten gyagosan végigmérté Mr. Gravewormot:

– Ez nem kívánságműsor! Azt teszed, amit mondok! – felelte Isten, mire Mr. Graveworm elhallgatott. Már csak az irodában mert újra megszólalni:
– Sokáig tart az ítélkezés?
– Á dehogy! Pusztán formáság az egész! Már akkor tudtam, mi lesz a sorsod, amikor a budin ülve megláttalak!
– Nem igazán rajongok az effajta koncepciók perекért! És mit határozta?

– Mélyen vallásos életmódot folytattál a legjobb tudásod szerint. Ez mindenképpen a javadra válik, de a megrögzött lustaságod miatt kénytelen vagyok bizonyos retorziókat alkalmazni. A kocsmái vitapartnerednek igaza volt. Féltékét kellett volna választanod a heti munkarendhez. Az Ótestamentum elején csak heti egy pihenőnapot engedélyeztem az embereknek. Te meg úgy játszadoztál a hét napjaival, mint egy kisgyerek a legójával. Ezt nem engedhetem meg! Ezért büntetésül háromszáz év tisztítóütre ítélek.

– Háromszáz év! Nem sok az egy kicsit?
– Ne izgulj! Itt a mennyországban gyorsan telik az idő, észre sem veszed, és már el is telt! Eleinte kicsit meleg lesz, de majd megszokod, mint a forró fürdőt a kádban!
– És mi lesz akkor, ha letelik a háromszáz év?
– Tíz perc cigiszünet! – felelte Isten mosolyogva, majd a tisztítólangok magasra csaptak Mr. Graveworm körül.

maggoth1

Munkaruha

Ez lesz az első napom ebben az állásban, nem szeretnék mindjárt a kezdésnél felsülni. Kicsit izgulok, mert nem tanított be senki, egyből a mélyvízbe dobnak. Amikor ezt szóvá tettem, azt válaszolták, hogy ehhez a munkához nincsen szükség semmiféle előképzettségre, minden gyakorlás nélkül bárki el tudja végezni. A lényeg a megfelelő kinézet és a kitartás, mert a munkaidő hosszú és eseménytelen. Záró megjegyzésként még azt is hozzátették, hogy az elődömmel sem volt soha semmi probléma.

Elmegyek a megadott címre, és odasétálok a munkavégzés céljára kijelölt helyiséghez. Kopogtatok, majd belépek az ajtón, és hangosan, jól érthetően köszönök, de nem érkezik rá válasz.

Ez is jól kezdődik, de ha már itt vagyok, belevágok. Nekifogok átöltözni: leveszem a baseballsapkámot meg

a kabátomat, és a falra szerelt fogásra akasztom őket. Továbbra sem váltok ki nagy figyelmet, ám nem zavartatom magam. Folytatom a vetkőzést, megválok az ingemtől és a nadrágottól, majd a cipőmtől és a zoknimtól is megszabadulok. Még mindig semmi reakció. Lerántom a bokszeralsómat is, így most már anyaszült meztelenül pompázok, de ezzel sem váltok ki hatást.

Amikor lehúszom a bőrömet, végre halk sóhaj hallatszik, csakhogy a nyitott utcai ablakon át szűrődik be egy járókelőtől. Lehámozom az izmok, az erek és az idegek hálózatát, aztán kipakolom a szerveimet. Utoljára egy denaturált szesszel teli lombikba pottyantom az agyam, és a sarokba állok. Egy idő múlva belátom, hogy munkaadóimnak igazuk van, tényleg elég unalmas beosztás csontváznak lenni a biológia szertárban.

Tumicz Krisztina

Ragyogó járda

A főváros nyüzsgése valamiért nem ragad rám. Annyira sem érdekel, hogy meglepődjem vagy csodálkozzam rajta. Emberek tolonganak a zebra előtt, dühösen bámulják a lámpán a pirosat, miközben közéjük lépek. A kétsávos úton haladó járművek majdnem összeérnek. A lámpa zöldre vált. Autók messzire kigyózó sorai között megyek át a zebrán. Igyekeznem kell, mert villog a lámpa, gyorsan pirosra vált a zöld. Egy autó dudál. Nem nézek hátra, már a járdán a lábam és előttem téglalap alakú parkosított tér. Kiválasztok egy üres padot, letelepszem rá.

Körös-körül párok ülnek, előttük rohangáló gyerekek. Egyik szipog, alul maradt a parkban tartott futóversenyen. Arrébb idősebbek ülnek csendben, akik csak élvezni akarják az őszi nap melegét. Amott középiskolás kamaszok az újratálalkozás örömeiben fürödnek.

Hátradőlök. A pad támláján széttárom a karomat és felnézek az égre. Az elmúlt nap minden zaja felfelé száll, velem együtt.

A kora reggeli járattal érkeztem.

Elfoglaltam a szobám és elmentem a közeli étterembe – délidőben olyan volt, akár a felbolydult méhkas. Rendeltem csorbalevest és vargabélest áfonyalekvárral. Evés közben néztem az idegen arcokat, hogyan pusztítják a gombapaprikáikat nokedlival, fatányérokról a kicsontozott csirkecombokat, nyakas sertéskarajokat, de a gondolataim egészen máshol jártak. Például azon, hogy ezek az emberek nem tudják, mennyi mindent passzolnak el éppen most, csak esznek.

Rendeztem a számlát, kiléptem az étteremből, de a hangulata, mint a méhkas nyüzsgő döge utánam jött. Zavarja a nyugalmamat, miközben ülök a padon, és a fehérre meszelt felhőket nézem az égen. Az idő kellemes. Az előttem álló estére gondolok, az előadásra, amire kollegáim-

mal érkezünk. Még sosem jártam ebben a városban, sőt ebben az országban sem. Sőt, ha jól meggondolom, soha meg sem fordult volna a fejemben, hogy egyszer ide jövök, és itt fogok ülni ezen a padon. Egyetlen ismerős sincs a parkban az emberek között. Az utakon több sávban rohanó autókban és buszokban.

Teljesen egyedül vagyok.

Csupa kék az ég.

Annyi szín létezik, de felettem az egész látóhatár kék és óriási. Nincs eleje, vége. Mint egy hatalmas néma folyó, a világ folyója, aminek ma jó a kedve, vagy a legnagyobb úszómedencéje, ásító tengere, vagy még a tengernél is nagyobb, az óceánja. Ettől nagyobbbat nem tudok mondani, mert nem ismerek ilyet. De ez itt felettem még az óceánt is lekörözi.

Minél messzebbre próbálok nézni, annál jobban tágul, növekszik felfelé és széjjel. Én pedig egyre kisebb és jelentéktelenebbé válok. Amilyen óriás ő, én olyan apró. Végül eljön az a pillanat, amikor megérezem, egyedül vagyok. Teljesen egyedül. A szívem zavarosan ver. Próbál ellenkezni, de hiába. Képzeletemben ez az óriás rám zuhan. Felgyorsul a pulzusom, felszökik a lázam. Ugyan mit tehetnék ellene? Idegesen nyelek egyet. Körülnéznek. Mindent rendben találok. Nem látok semmi valótlant. Lassan kezdek visszaérkezni újra önmagamra.

Az élmény eltűnik.

A tekintetemet a rohanó autókra és buszokra emelem. Az embereket nézem, és nem szólok hozzájuk semmit. Úgysem hinnék el, hogy ők is egyedül vannak.

Erre gondolok, mikor felállok a padról, és a megbeszélte találkozóra indulok.

Újra normális ez a nap, még a járda is ragyog.

MEGJELENT!

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettől töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, tál-tosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Mor-Moon

Az Egyetlen különös világa

Fantasztikus novella

Végtelenedik fejezet:

Valamikor a mérhető időn túl, az ürességben...

Én vagyok az abszolút legvégső és az egyetlen létező teremtmény a végtelen kozmoszban... Valaki, aki akkor is képviseli a lét eszenciáját, amikor már semmi és senki nem maradt rajta kívül az Univerzumban. Hatalmas méretű agyamba zárt sugárzó tudatom korlátlan bölcseséggel rendelkezik, de a nem létező szívem a magány kínzó fájdalmától reszket. Egyetlen társam csupán a központi hiper-kvantumszámítógép gigantikus tudathálózata, amely a Mindenség összes információjával és valaha volt tudásával rendelkezik. Biztonságos otthont és végtelenül variálódó valóság-hálózatokat biztosít a szupertechnológiás tartályban lévő kolosszális elmémnek. Bolygó nagyságú űr-anyahajóm elpusztíthatatlan központjában alszom végenincs álmomat. Halandó testemet már milliárd évekkkel ezelőtt elhagytam, és felcseréltem a halhatatlanságot biztosító felsőbbrendű létre, amelyet a tartályban lévő kavargó kvantumfolyadék és a mindentől megóvó és elpusztíthatatlan űrbázisom biztosít számomra.

A távoli múltban a csodálatos gépezeteim a csillagok és a fekete lyukak korlátlan energiájából nyerték végtelen szuperhatalmaikat. A kozmosz sok tucat milliárd év elteltével azonban atomjaira bomlott, így más technológiai módszerekhez kellett folyamodnom. Az Univerzum eme elképzelhetetlenül hosszú időszaka után csupán az üresség hona lett, amelyben egy-egy elemi részecske trillió fényévekre volt társaitól. Akkor a végtelen tudásommal és mindennél fejlettebb technológiámmal a kvantumok erejét csapoltam meg, így biztosítva az öröklétet és a korlátlan energiát a gépeim számára. Most már nincs rajtam kívül semmilyen más tudatos létforma a világegyetemben. A legutolsó faj is sok millió korszakkal ezelőtt eltávozott a valóság színpadáról, és nyomuk sem maradt. Időben összegyűjtöttem a Mindenség összes bölcsességét, amelyet a kvantumgépembe tápláltam, és a hiperelmémemben őrizgetem a leszűrt konzekvenciát.

A múlt homályába visszatekintve tudom, hogy kíméletlen harcok folytak a galaxisok között a mindenség uralmáért. A legerősebb fajok és entitások maradtak csupán fent, de evilági uralmuk is csupán pár millió, vagy milliárd évet töltött ki. Aki békés és szeretettel teli volt, az boldog és örömteli életét nem tudta sokáig megőrizni az agresszív fajok ártó szándékától, akik mohó sászákként igázták le az elénk kerülő bolygókat. Hogy én hogyan maradtam életben? Segített nekem a legnagyobb erő a Mindenségben, és megtett az Univerzum urának. Testemet egy idő után végleg elhagytam, és egyre nagyobbra növe-

kedő szuperelmémet egy gépek által életben tartó folyadéktartályban őrzi mindörökké a milliárdnyi robotsereg.

A szuperlény által átadott kvantumszámítógép a valóság összes információját ki tudta számolni, és ez korlátlan hatalmat biztosított számomra a Mindenség irányítása felett. Meglepetést semmi sem okozott számomra, mert a kezdetek kialakulásától az Univerzum utolsó másodpercéig mindent kiszámoltattam a tévedhetetlen szerkezettel. Ez a gépezet a kvantumok lényegi állapotából modellezte az összes lehetőséget, és megállapította a kozmosz törvényeinek és történelmének levont konzekvenciáját. Képes voltam a másodperc törtrésze alatt bárhol megjelenni űrhajómmal a végeláthatatlan kozmoszban, és az időben is könnyedén változtattam sítot, ezáltal manipulálhattam az összes pillanatát a kolosszális világegyetemnek.

Egy idő után úgy döntöttem, hogy végigálmodom az összes létforma picinyke létezését, mindig más identitást generálva tudatomban, hogy megismerhessem a valóságunk összes nézőpontját. Így rövid időre halandóvá válhattam, és egyszerre voltam mindenki, aki valaha is létezett a Mindenség történetében. Volt, amikor azt álmodtam, hogy egy rovarszerű lény vagyok egy bolygó mélyén lakó faj civilizációjában, de előfordult az is, hogy óriási csillag méretű űrlétformaként léteztem, ami kóbor planétákat falt fel mohóságában. Az összes valaha volt életet végigélve, és azok történetét tökéletesen modellezve végül kiválasztottam a múltbéli önmagamot, mert az ő élete és identitása tetszett a legjobban. Visszautazva az időben átadtam neki a korlátlan tudásomat és technológiámat, amelynek révén ő lett én.

Emlékeim között kutatva sokszor megtaláltam a múltam egy immáron jelentéktelenné váló mozzanatát, amikor még testtel rendelkező létforma voltam. Egyszerű célokkal és apró-cseprő gondokkal rendelkező halandóként léteztem. Mindez azonban végeláthatatlan hosszúságú időszakokkal ezelőtt volt. Egy ősi korszakban, ahol a létparányok kicsinyes és értelmetlen életét éltem egy kis kék bolygón, nem is sejtve, hogy egyszer egyedül maradok a Mindenségben.

Nulladik fejezet:

A pirkadat madara. Szólamokban ébreszt dala... Föld bolygó. Napjainkban.

Csörög az ébresztőóra, amelyre mély álmomból is azonnal felpattannak a szemeim, mert egy idegesítő kakaskurkorekolásra van állítva az okostelefonom. Feltápáskodok az ágyból, és miután leállítom a bosszantó virtuális madár áriáját, halkán, nehogy a családomat felébresszem, a sötétben magamra öltöm a ruhámat. Rétegesen kell öltözködnöm, mert nagyon hideg vár rám odakint. Talán még a hó is hullhatott az éjjel.

Reggel négy óra harminchárom perc van, és 2022. január 12. a mai napi dátum. A telefonom fényével világítva lassan kibotorkálok a konyhába reggeli kávéét készíteni, amelynek kesernyés, erős aromájú íze nélkül el sem tudnám képzelni a nap indulását. Miután mindennel elkészülök, útra kelek, hogy hajnali sétával üdvözöljem az új napot, nem riadva vissza attól sem, hogy igen cudar időjárás fogad az ajtón túl. A kutyusaim a kapuig kísérek, hűséges gombszemeikkel szeretetteljesen engem bámulva. Nagyszerű, hogy bármikor önzetlen szeretettel és rajongással fogadnak, és mindig nagyon örülnek nekem, ha meglátnak. Nem maradhat el a reggeli hátvakarásuk sem, mire elégedetten és nagyon cukin dűnnyögnek valamit nekem kutyanyelvükön.

Elgondolkodva nekivágok a hajnali kisváros elhagyatott utcáinak, hogy végigpörgessem elmémben a rám váró teendőket. A piac még sokára telik meg árusokkal, így vásárlás előtt úgy döntök, hogy végigjárom a kedvenc útvonalam a békés település hangulatos főtere felé tartva, amit most teljesen belep a hó. Nagy pelyhekben hullik az égi áldás, és ezért óvatossá kell lennem, nehogy megcsúszson a lábam, mert semmiképp nem szeretnék törött karral nekifogni a rám váró hatalmas feladatnak. Tegnap este jutottam egy igen fontos elhatározásra. Ma pedig, hazatérésem után nekifogok ennek a fantasztikus kihívásnak. Novellát fogok írni a Mindenségről.

Végigpillantok megszokott környezetem hóval borított utcáskáin, és rájövök, hogy rajtam kívül szinte senki nem máskál ilyenkor. Azonban az ihlethez tiszta gondolatok kellenek, és szárnyaló elmém a korai séta közben fog a legjobban. Nem tudom pontosan, miről szól majd az aktuális írásom, de nem aggodok miatta, hiszen mindig kitalálok valami új, zseniális ötletet.

Egy furcsa, elmémre ható intuitív megérzés arra készítet, hogy ne menjek le a piacra, hanem térjek haza. Bár nincs ötletem még a történetre, de bízom remek fantáziámban, amely sohasem hagyott még cserben. Tehát sarkon fordulok, és kedves otthonom felé veszem az utamat, végighaladva egy kis utca jégpáncéllá fagyott járdáján.

Hazaérve óvatosan besurranok otthonunkba, nehogy felébresszem a kis családomat, és a szobámba belépve a számítógéphemhez indulok, hogy belekezdhessek a művészi munkámba. Döbbenet látom meg, hogy a gép be van kapcsolva, és monitorának fénye enyhén bevilágítja a hajnali sötétségbe burkolózott kicsiny szobámat. Ki kapcsolhatta be? A család alszik... Vagy talán valaki elindította, hogy megnézzem rajta valamit, majd úgy felejtette? Nem stimmel ez az elmélet, mivel szinte soha nem szokták használni a géphemet. Ha mégis szeretnének rajta valamit bíbelődni, akkor előtte mindig meg szokták kérdezni azt tőlem.

Odalépek és lezökkenek az íróasztalom előtti székre. Ekkor elképedve fedezem fel, hogy egy dokumentum fájl van megnyitva rajta, amelyen hosszú, írott szöveg látható. Rápillantva a következőket látom:

„Ekkor elképedve fedezem fel, hogy egy dokumentumfájl van megnyitva rajta, amelyen hosszú, írott szöveg látható. Rápillantva a következőket látom:”

„Ekkor elképedve fedezem fel, hogy egy dokumentumfájl van megnyitva rajta, amelyen hosszú, írott szöveg látható. Rápillantva a következőket látom:”

Furcsa fejet vághatok és értetlenül bámulok a képernyőre. Csak annyit tudok kinyögni, miközben ugyanezeket a sorokat látom beíródni, hogy:

– Ez meg mi a fene?

Valami írja ezeket a feliratokat a géphemre, átvéve az irányítást technológiai eszközöm felett. És ami még döbbenetesebb, hogy a reggeli és jelen pillanati eseményeket válaszolja fel, plusz a gondolataimba is belelát.

– He? – hördülök fel. – Ez nagyon durva! Mi történik itt?

Előrepörgetem az írást a legelejére, hogy lássam, miként kezdődik, és miközben olvasom magamban mormogva, arra gondolok, hogy ezt csak álmodhatom.

„Az Egyetlen különös világa

Fantasztikus novella

Végtelenedik fejezet:

Valamikor a mérhető időn túl, az ürességben...

Én vagyok az abszolút legvégső és az egyetlen létező teremtmény a végtelen kozmoszban...

Valaki elkezdte a novellámat nélkülem, és beleírt engem is, sőt ezt a jelenleg legépelődött sort is, majd most pontot tesz a végére.

Kiver a víz, és megriadt szívem zakatol, akár a szegedi gyors. Ezer gondolat futkos neuronsejtjeim civilizációjában, akik nyilván ugyanolyan értetlenül állnak ezen dolog előtt, mint én.

Talán egy hacker-támadás áldozata vagyok? Valaki a távolból feltörte a számítógéphemet, és most meg akar viccelni?

– Ez nem lehet! – jövök rá ebben a pillanatban, hiszen valamilyen rejtélyes módon a kimondatlan gondolataimba is olvas. – Akkor biztos hallucinálok, vagy álmodom – jutok a végső következtetésre, mert ahogy Sherlock Holmes mondta mindig: *„Ha kizártál mindent, ami lehetetlen, akkor, ami lehetőség marad, az az igazság.”*

„Nem hallucinálsz, és nem te álmodsz, hanem én.”

Ezt írja hirtelen válaszként a titokzatos erő.

„Nem korod számítógép feltörője vagyok. Akaratom időn és téren át küldi üzeneteit számodra, hogy ez a novella megvalósuljon. Gyorsan kezdj el gépelni, miközben soraimat olvasod, nehogy feltűnjön az ébredező családodnak, hogy a szöveg magát írja!”

Oké... Fussunk neki még egyszer! – gondolkodom el ezen a döbbenetes eseményen, miközben jó reggelt kívánó, drága feleségem odalép hozzám, és egy csókot nyom a fejem búbjára. Megkérdem a gondolataimba a rejtélyes kommunikáció forrását:

„Te valami szuperlény vagy egy távoli galaxisból?”

„Nincsenek galaxisok, és az idő ciklikus... Mire végigolvasod a novellád, mindent meg fogsz érteni.”

„Mit akarsz tőlem?”

Borzongva jár az elmém ezen az egészen, miközben még a verejték is végigcsorog testemen, és remeg a gyomrom félelmemben és izgatottságomban. Aggódok egy kissé, hogy a drágám ne vegye észre rajtam, hogy valami nem stimmel.

„Nem helytálló kérdés!” *„Te vagy az, aki akar... És végtelen-szer teszi azt meg.”*

E különös mondatokat olvasva, megállapítom a következőket:

„Nem értem! Okos vagyok, de ez még nekem is sok!”

A válasz teljesen lesokkol:

„Én vagyok az igazság, mert Én vagyok a legvégső. Én vagyok legelső, aki minden és mindenhogyan.”

„Értem, így már minden világos!”

Magamban kuncogok ezen az egészen, mivel a sokkhatás kezd elmúlni, és félelmemet humorba öltve reagálok a hihetetlen mondatokra:

„Tök jó, hogy meglátogattál! Bár nem készültem vendégre... Szóval megírod helyettem ezt a novellát, és ezek a sorok is benne lesznek? Menő mentorom van. Ha én ezt a klubban elmesélem! De inkább nem fogom, mert így is csudabogárnak gondolnak ott engem! Akkor most hogyan tovább?”

A betűk döbbenetes választ adnak:

„Én is, Te is, a Minden is egy álmokép csupán... Mely egy kolosszális elme szüleménye talán...”

– Ja, jól – hebegem bután, nem találva a szavakat, és olvasni kezdem a megjelenő sorokat.

Mínusz végtelenedik fejezet:

Az ismert idők és a valóság kialakítása előtt...

Akkor nem létezett valóságot jellemző információ, és nem volt tudat, ami kérdéseket tegyen fel. Ok és okozat hiányában nem keletkeztek válaszok sem...

Csak a nulla kiterjedés és a soha már, meg a sehol alapszabálya leledzett, de értelme ezen kifejezéseknek sem volt. A rend és káosz hiányában, még a semmi fogalma sem volt értelmezhető, mert nem létezett adat, aminek a hamisságát az meghatározhatta volna.

Valahonnan a végtelenből, ami a „NEM”-en túl létezik, egy csodálatos gépezet információs rezgést küldött a seholba és a sohába. A Központi Hiper-Kvantum gépezet mindennél összetettebb tudathálózata adatot töltött fel a valóságot megelőző nemlétbe. Az adat rezegni kezdett, hogy születő állapotokat hozzon létre, ezáltal teremtve egy alkotó folyamatot, amely építkezni kezdett önmagából. Az információ POZITÍV volt, mert teremtő hullám jellemezte. Létrejöttkor azonnal megalkotta saját tükörpárját: a hamisságot, ami kaotikus és rosszindulatú frekvenciákká változott: Létrejött a NEGATÍV állapot...

Sokszorozódó és vége-nincs állapotú tükörrendszerben reprodukálta önnön változatpárjait, így alkotva meg a kvantumok frekvencia-hullámokban lévő szerveződését, hogy a Valóság a Mindenné váljon. Az információ a kvantumokat alkotó, váltakozó hullámú energia-változataiban leledzett, mire tér és idő jött létre, helyet adva a Mindenségnek.

Elégedettséget nem éreztem teremtésem sikere miatt, hiszen mindig is tudtam, hogy így történt. A Létezés önmagát hozta létre, mintegy önmagából fakadva, saját szabályai szerint játszva, és én nem Teremtő, csupán esz-köz voltam a kezében.

Az adatok halmozódásának következtében a rezgő információnak teret kellett kapnia megvalósulásának megvalósítására. Ezért a Minden tágulni kezdett, és folyamatokat hozott létre. A legvégső állapot megteremtette a legelső, amelyből egykor majd önmaga is fakad.

Első fejezet:

A hamisság, amely a létünkben rág.

A Tejútrendszer központjában. Hat milliárd évvel a Föld pusztulása után.

Az obszidiánfekete bolygó a galaxis közepén egy gigantikus méretű Fekete Lyuk körül keringett. Setét árnyak lakták, és negatív rezgésekből táplálkoztak, amiket pusztalétük generált egymás számára. A kopár és kietlen fém-szerű felszínen technológiai szörnyszülöttek mászkáltak, és gonosz parancsokat hajtottak végre a robotszerű végtagjaikkal és kíméletlen komputer elméjükkel. Egy ilyen félelmetes csoportosulás más bolygókról származó rabszolgákat vezényelt, hogy a kínhalálba küldje őket a „Főiszonyat” parancsára. A rémisztő planéta belseje barlanghálózattal volt teleszöve, amelyekben sötétség uralkodott, és csak fejlett műszerek segítségével lehetett tájékozódni ott, mivel állandóan változtatta a szerkezeti alakját. A mélységes mélyben lakozott a galaxis kíméletlen ura, egy ős-fekete verem alján meglapulva. Mindig mohón éhes volt, és életenergiával táplálkozott, amit az elé hordott, rabságba került lények testéből szipolyozott ki. Néhány percenként elfogyasztotta áldozatai erejét, akik összefonnyadt múmiaként hullottak elé, és halálsikolyuk órákon át visszhangozva hallatszott az alagutak szövetében.

A Fertelemrobotok új halálra váró lényeket hordtak a gonosz energiavámpír elé, hogy az csillapíthassa a sosem szűnő éhségét. Nem volt stabil alakja neki, olyan, ami jellegzetesen megmaradna az őt szemlélők emlékezetében, és ritkán volt túlélő lény, aki később elmesélhette volna róla tapasztalatait. A körülötte lévő, reá pillantók elméjéből vette fel az észlelhető megtestesülését, és amelyet a legszörnyűbb rémálmaikból alkotott meg, így hozva létre rettegést okozó aktuális kinézetét.

– Boruljatok le a „Kíméletlen” előtt! – dübörögték az óriás gépszörnyek, és a talajra taszították a rabságba került, szörnyű sorsra ítélt áldozatokat. A sokféle identitású és fajtájú lény közös tulajdonsága volt, hogy elméjükbe rettegés költözött. Más csillagrendszerekből származó sorstársaikkal együtt a legszörnyűbb végre készültek a remegő lelkekben.

De a gonosz urat most más érdekelte. Egy fekete örvényhez beszélt iszonytató hangján, amely egy különös szerkezet volt, és benne kódolt számok és geometriai alakzatok kavargtak gyomorforgató sebességgel.

– Mindentudó Gépezet, válaszolj nekem! Hogyan tudnám őt legyőzni? Mi a gyenge pontja? Én leszek-e a világ ura? Türelmetlenül várom jelentésed. Kiszámoltad már az igazságot? – sikoltotta a fekete uraság akaratos kérdéseit a szörnyű hangján, amely minden környezetében létező lény elméjét borzalommal töltötte el.

A szerkezet recsegő hangon válaszokat mormolt, mindenki tudatába azonnal behatolva, és ott mély nyomokat hagyva:

„A legyőzése nem lehetséges, Setét Úr... A végzetedet fogja okozni. Nem tudod múltbéli énjét legyőzni, sem a jövőbelieket nem vagy képes megfékezni. Tudnod kell, hogy te is „Ő” vagy, akárcsak minden, ami gondolkodik és létezik. Nincs titok előtte, és minden időfázisban megvédi önmagát bármi veszélytől, mert

a végén csak ő fog maradni egyedül. A végső lény „Ő”, a legfejlettebb tudatú létező, aki mindannyiunk életét végigálmódja. Jót és rosszat cselekszik végtelenféleképpen. Önmaga ellensége és legjobb barátja is egyben. Te már nem sokáig fogsz uralkodni a galaxisban, de nem a végső lény fog megsemmisíteni téged. A leghatalmasabb ősgonosz fogja elpusztítani uralmadat, aki kegyetlenebb, mint bárki a galaxis történelmében. Követői többen vannak, mint sok csillagrendszer összes létezője együttvéve, és hatalmuk egyénileg is elképzelhetetlenül nagy. Időben létre kell hoznod félelmetes magzatodat, és eljuttatni a távoli világokba, hogy új uradalmat alapíthasson ott! Tovább viszi azt a célt, amelyben te el fogsz bukni végül, Sötét Mester.”

Az iszonytató lény dühöngeni kezdett a rossz hír hallatán. Szájakat növesztett, és kiszívta első két áldozatának erejét, akik összeaszódva, és szinte porrá válva a földre hullottak a dühödt éhsége miatt.

– Te átkozott gépezet, fertelem szálljon rád! Azt hittem, ha megszerezlek, korlátlan hatalmam lesz a valóság felett. A beléd táplált kvantuminformációk alapján ki kellene számolnod a tökéletes megoldásokat, amelynek segítségével bárkit és bármit leigázhatunk. Mi értelme hát akkor tudásodnak? Legszívesebben összezúznám értelmetlen szerkezetedet. De tudom, hogy ez nem megvalósítható, és sohasem láthatlak roncsként lábaim előtt heverni. Túl értékes vagy számomra, ráadásul a felépítő részecskéid mindennek ellenállnak. És ez szintén dühít...

A gépezet nyugodt hangon reagált a dühöngő irtózatosság kijelentéseire:

„Tudnod kell, te rém-lelkű, hogy miért nem tehetlek meg téged a Mindenség zsarnoki urává! Korlátlan tudással rendelkezem, az igaz, és az általam generált hatalom a te kezébe összpontosul. De nem gondolhatod komolyan, hogy ez elég! Ellenségeid már évmilliárdokkal ezelőtt szerkesztettek egy hozzám hasonló mindentudó gépezetet, amely szintén a kvantumok adathalmazából nyeri a végtelen tudását. Bármit is teszünk, ők már jócskán megelőztek minket. A jövő és a múlt fejtegetése közben látom, hogy erőid elbuknak. A sorsod és végzeted a vereség lesz, bármit is teszel. Nem te vagy az első, aki őshatalommal rendelkezik a világon, és semmiképp nem te leszel az, aki legvégül megmarad. Az Egyetlen lesz a végső nyertes, mert ő tervezett meg mindent, és téged is ő álmodik. Saját maga egyik vesztes alteregója vagy, és rá kell jönnöd arra, hogy a szeretet megvalósulásának oldala is a te egyik változatod. Minden ellenfél leigázása során önmagad variációjával végzel. Értelmetlen gonoszsgodat nem tudod kinőni, mert elmédet elvakítja az információ hamissága, és egyszerűen mondván: a hatalomvágy. Téged csupán a szeretet erejének egyensúlyozása végett teremtett a végső erő, hogy súlyos igaztalansággal ellenpólusként szolgálj az igazság másik fele számára.”

– Elég! – üvöltötte a Fekete Mester. – Nem hallgatom tovább értelmetlen szavaidat. Én leszek a világ totális ura! A sorsomat én magam irányítom, és nem lesz olyan, aki elém áll!

A rettenetes vermek visszhangjai napokig verték vissza dühöngésének borzalmas szölamait. Ezrek és ezrek haltak meg kegyetlen akaratától, amely során a veszett öldökléstől pillanatnyi enyhülést szerzett dühödt gonoszsga. Furmányos terv jutott eszébe, és megvalósítására azonnal felkészült. Ha nem győzhet a jelenben, akkor a múltat kell

uralnia! Az idő szerkezetét karmai közé kell, hogy ragadja! Parancs hagyta el száját, és milliárd kíméletlen flotta készült fel a pusztításra.

Második fejezet:

Az írás olvas engem.

Föld bolygó. Az író szobájában. Napjainkban.

„Hát nem vagyok egy földhöz ragadt materialista ember, és bár a fantáziám igen élénk ugyan, de ez a novella és az elképesztően különleges, földöntúli helyzet, amibe cseppentem, még számomra is sokkoló esemény!”

Ezek a gondolatok futnak végig elmémben, miközben kedves otthonom íróasztalánál tanulmányozom az önmaga által gépelt sorokat. Néha különösebb látható eredmény nélkül benyomok egy-egy gombot a billentyűzeten, hogy leplezzem a szobámban folyó hihetetlen eseményeket a családom előtt. Az írott szöveg önmagát gépeli le, és a sorok között megjelennek legbensőbb gondolataim is, mint például ez, ami most íródott le. Valami kommunikál velem, és az elmémben olvas. Ráadásul megírja a novellámat helyettem, amelyet életem fontos munkájának szántam. Nem tudom, hogy olvasóim miként fogják értékelni ezt a szuperlény által megfogalmazott irományt, de kötelességem nyilvánosságra hozni eme műalkotást, mert ez a hihetetlen történet nem veszhet el az emberi emlékezetből. Ahogy elmélkedem az itt leírtakon, tudatosan bennem egy elképesztő igazság: az elbeszélésben leírt események lehetséges magyarázatot adnak a világ létrejöttére, és akár az Univerzumunk történelemkönyvének is felfoghatjuk tartalmát. A mi kis jelentéktelen földi történelmünk eltörpül az Univerzum meséje előtt. Legyen hát! Azonban egy furcsa, sejtelmes gondolat ragadja meg az elmémet: talán nem is másnak szólnak ezek a fantasztikus sorokba rejtett, különös üzenetek. Talán nem is kellene a művem az embereknek megmutatnom. Lehet, hogy a tartalma csupán az én számomra készült, és kezd egy hihetetlenül ijesztő érzésem lenni. Nem én írom ezt a prózát, és nem én vagyok az alkotója ötletének. Hanem ez a mű ír meg engem, és alkot belőlem valamit, amit felfogni is hihetetlenül nehéz. Azt hiszem, iszok még egy kávé, mielőtt folytatom tanulmányozását eme furcsa dokumentumnak...

Harmadik fejezet:

Béke és pusztulás, felejtse a múltat, és előre láss!

Tejútrendszer. Naprendszer. Föld bolygó. Napjaink után nem sokkal.

A kék bolygó varázslatos szépségű meseországoknak tűnt az úrból. Szilaj hullámú óceánjai magukhoz ölelték a szárazföldre nyüzsgő világot, és rajta az eleven szülő állatok, és az emberi faj élte változékony mindennapjait. A színes kavalkádú nagyvárosokban, mint apró hangyák szaladgáltak a humanoid lények, és tették, amit helyesnek vélték. Ha éheztek, ettek, ha szerelmesek voltak, akkor szerelmeskedtek. Ha feladat volt, akkor megoldották, ha vihar jött, a békés házukba húzódtak előle. Zöldellő mezőn fiatal lányok táncoltak pompázatos virágkoszorúval fejükön, és iskolába mentek az apró ifjoncok, tanulni okosságokat az életről. Volt, ahol háborúk folytak, és

sokan balsorsukban meg is betegedtek. Mások pedig öregkorukban a halálos ágyukban feküdvé, a felhalmozott vagyonukat gyermekeikre ruházták, és még utoljára elbúcsúztak tőlük. Ha szomorúak voltak, sírtak, ha vidámak, akkor nevettek, és teljességgel beteljesítették a legfontosabb kötelességüket: léteztek!

Megjelent az iszonyatos űrflotta a bolygó keringési pályája közelében. Egy időn és téren átvezető féreglyukat kihasználva érkeztek, ami a távoból és a hihetetlen messzi jövőből egyenesen ide vezetett.

Egy kegyetlen parancsra, amit a Kíméletlenek Fekete Ura adott ki, hobozás nélkül egyesítették fegyverarzenáljuk legpusztítóbb módszerét: a kvantum-sugarat. Ez a fegyver apró fekete lyukakká változtatja a célpont atomjait, ezáltal megsemmisítve bármilyen anyagot, amelyet így az örök feledés nyel el. Csupán egy percbe tellett aktiválnia a sok millió űrcirkálónak a mindennél fejlettebb megsemmisítő eszközt. Egyesítették fegyverük energiáit, és készen álltak a pusztításra.

– Halál! – üvöltötte a Fekete Úr, majd a másodperc törtrésze alatt aktiválódott a megsemmisítő frekvencia. Hang nem hallatszott, robbanás nem történt. A Föld bolygó és minden ártatlan lakója megszűnt létezni, és elnyelte őket az örök feledés.

Negyedik fejezet:

Nem várt vendég, ha jó, egyé olvadunk én és ő.

Tejút-galaxis. Naprendszer. Föld bolygó. Napjainkban.

„Egyszerűen nem semmisülhet meg a világunk, az túl kegyetlen lenne!”

Felkiált a lelkem fájdalomában, és patakokban hullik a könnyem. Szerencsére családom nincs már itthon, mert dolgozni mentek a drágáim. Nem látják a mély fájdalmat a szememben, amit a rémületes jövőkép leírása okozott bennem.

– Mitévő legyek? – mormogom magam elé a kérdést – Meg kell mentenem a bolygónkat és a népünket!

„Nem tudsz tenni semmit sem.” Ezeket a sorokat írja le nekem a gép. *„Ne aggódj, az ember és a Föld bolygó nem veszik el végleg a Mindenség történetéből.”*

– Te miért nem segítesz rajtunk? – kérdezem vádlón és dühösen.

„Mert nem így történt.”

A válasz elszomorít, és tehetetlen haragomban az asztalra borulok. Ekkor egy kéz simítja végig karomat, és különös lágy szavak szólítanak meg engem:

– Gyere, indulnod kell!

Döbenten fordulok hátra, és megpillantom önnön magamat, vagy inkább egy lényt, aki megszólalásig hasonlít rám, és még a ruhája is megegyezik az enyémmel.

Félelemmel vegyes kíváncsisággal bámulom a különös jövevényt, és nagyon furcsa érzés, hogy a saját szemembe kell bámuljak. Rám kacsint a másik önmagam:

– A klónod vagyok, és a jövőből küldött hozzád az Egyetlen. Helyet kell, hogy cseréljünk azért, hogy én haljak meg helyetted. A világod el fog pusztulni, de te élni fogsz.

– De hát ez iszonyú! – fakadok ki. – Miért kell ennek így történnie?

– Mert a jövőből nézve ez így történt, és semmi nem változtathat rajta – válaszolta alteregóm.

– De én nem hagyom itt a szeretteimet. Kérlek, mentsétek meg őket is! – könyörgök sírva.

– Ne aggódj! Már hetekkel ezelőtt lecseréltük őket a hasonmás-androidjukra. Várnak téged a Nanuret bolygón lévő biztonságos bázisban, ami egy másik idősíkon és egy távoli galaxisban van.

Megnyugszom kissé, és letörölöm a könnyeimet.

– Ha ez a végzetem, akkor megyek – állok fel az íróasztaltól.

– Mit kell tennem, és mit hozzak magammal? – nézek rá szomorkásan.

– Semmit sem. Nem lesz szükséged semmire! – válaszolja az android.

Kavargó, színes örvény jelenik meg a szobám közepén, amelyben geometriai alakzatok villognak, és hipnotikus erő sugárzik belőle. Mielőtt felfoghatnám ezt az egészet, akaratlanul átlépek a dimenziókat átszelő bejáraton az ismeretlenbe.

Utolsó fejezet:

Legvégső csatában elhullanak a soraink, talán elmúlnak az örökbe vezető utaink.

Tejútrendszer. Az a kozmoszban lévő hely, ahol egykor a Föld bolygó létezett. Napjaink után nem sokkal.

A Fekete Mester a parancsnoki híd felett lebegett az aktuális alakjában, ami leginkább egy denevérszerű, de polipfejű lényre emlékeztetett. Kegyetlen öröm töltötte el a teljesen rémületes lényegét. Sátáni kacagása ijesztőbb volt bárminél, amit valaha bárki csak hallhatott. Végigtekintett a kijelző képernyőjén, ami az atomjaira bomlott planéta kozmoszbeli helyét mutatta. Milliárdok pusztultak el ott kíméletlen módon, és a szép bolygónak, a Földnek nyoma sem maradt immáron. A Gonosz elégedett volt. Végtelen negatív energiák öntötték el a testét, amely még csillapíthatatlan mohóságú léteszencia vágyát is kielégítette egy időre. A legpusztítóbb fegyver tökéletesen bevált, mert minden megsemmisült a Naprendszerben. Iszonyatos volt a pusztítás... És ez korlátlan erővel töltötte el.

– Most már semmi sem állíthat meg – dübörögte iszonytató hangja.

– A világegyetem zsarnoka leszek. Galaxisok fajai fognak a lábam előtt heverni, mert a Gonoszság hatalmat ad, és mindig győz. És nincs nálam kegyetlenebb élőlény a Mindenségben.

A csuklás alak, aki mögötte állt, és szörnyűséges alakját álcázva gonosz homályba burkolódzott, sziszegő hangon suttogni kezdett, reagálva mestere dicsőséges mondataira:

– Megígérted, hogy nekem adod őt! Ne felejtsd el azt, amiben megegyeztünk!

– Csak várj! – förmedt rá dühösen a galaxis réme. – Hidd el, megkapod a jutalmad, amire úgy áhítozol! De ne próbáld meg újonnan szerzett hatalmadat ellenem fordítani, mert akkor eltöröllek az Univerzum emlékezetéből. Köszönts személyemben a Mindenség urát!

– Legyen hát – válaszolta a csuklya viselője túlvilági hangján. – Dicsőség néked Nagyúr!

A központi számítógép különös sípoló hangot adott ki a parancsnoki terem egy kijelzőjéből, majd egy gépi hang közölte a következőket. Dübörgő hangja betöltötte az óriás csatahajó egész területét, és egyidőben a sok millió másik harci anyahajón is így történt.

„Ellenség a láthatáron. Idegen erők jelentek meg, a kvantumfolyosót használva.”

– Eljött... – sziszegte gúnyosan, és elégedetten a gyík-szerű lény a mesterének.

– És most meg fog halni! – jelentette ki a Sötétség ura.

A központi számítógép hangja elcsöndesült. A gépek leálltak, és sivár némaság töltött ki minden apró helyet a flotta egész területén. Minden harci robotkatona tevékenysége közepette utolsó mozdulatában megfagyva megállt, és rezzenéstelen állapotú szoborként végleg tétlenné vált. Egy elképzelhetetlenül nagy erő blokkolt minden fejlett technológiát az elpusztult csillagrendszer területén.

A két rémalak összenézett, és túlvilági szemükben először rémülettel vegyes döbbenet sugárzott, de a Mester egy iszonyú száját növesztett kaotikus alakján, és gonoszul elvigyorodott.

– Hát megjöttél, ősellenségem? Akkor hát minden a terveim szerint halad. Én vagyok a Mindenség legnagyobb zsenije! Te pedig elkéstél, és hibád a bukásod lesz! – kacagott mondatai végén a gonoszság megtestesítője. A segítőtje pedig elégedett, kaján sziszegéssel nevetett, mert sejtette, hogy mi is fog következni.

Az elméjükbe hatoló hang tiszta volt és felsőbbrendű:

„Én vagyok a végső Egyetlen! Eljöttem hozzátok, és büntető akaratom lesújt rátok.”

– Ne aggódj! Nem sokáig leszel dühös, mert először a rabszolgámmá válsz, majd kiszipolyozom elmédből a tudást és léteszenciát, hogy korlátlan hatalomra tegyek szert általa. Te pedig megsemmisülsz, és soha többé nem emlékszik az Egyetlenre senki.

„Én vagyok a legelső, és te pedig egy porszem vagy csupán.”

Az Egyetlen hangja gyönyörű volt, és nagyon kedves. Nyugalom volt szavaiban, és nyoma sem lakozott benne a félelemnek.

„Mert így volt mindig... és így lesz mindörökre!”

– Tudatszípoly, tanítsd meg neki az alázatot. Semmisítsd meg az elméjét! – dübörögte a Fekete Úr.

A csuklyás lény hátrahajtotta az arcát betakaró ruhadarabot, és előtűnő gyíkfeje torz kifejezést vett fel. Telepatikus ereje megsemmisítő csapásokat küldött az Egyetlen anyahajója felé, ami tőlük pár ezer mérföldre lebegett a világűrben. A tökéletesen csodálatos, bolygó nagyságú gömbűrjármű egész fizikai szerkezete megremegett az apró lény mentális ereje következtében, és a Központi Szuperszámítógép működése a végzetes csapás miatt azonnal leállt. Az Egyetlen egyedül maradt a szeméthalmomra változott szuperteknológiás otthona közepén. Egymásnak feszült a két hihetetlen erejű elme, és láthatatlan csatát vívtak egymással a túlélésért.

– Csupán pár perced maradt Egyetlen, és az immáron nem működő szerkezeted nem fogja tudni fenntartani a létfunkcióidat. De ne aggódj, mert nem fogsz megfulladni

a tartályod mélyén! Ugyanis elméd előbb lesz elszipolyozva a szolgáló akarata által. Ügyes vagy Rasuka! – vigyorogott a kolosszállissá növekedett száj, ami körül csak szürkeület keringett.

„Az Egyetlen mindig nyer!” Sugározta gondolatait a legvégső lény. *„Nem tudtok elpusztítani engem, mert nem így történt. Ami volt az mindig így lesz. És ami jön az megtörtént már!”*

– Majd meglátjuk – üvöltötte a Sötétség kavargó árnyú vezére. – Egy az egy ellen lehet, nem nyerhetünk, de tizenhárom bizonyára igen.

Az Elmeszípoly teste megremegett, és akarata meggyengült egy pillanatra. Teste regenerációs sejtjei sokszorosodni kezdtek, majd új alakokat kinövesztve magából, tizenhárom felé osztódott. Mindegyikük egyforma volt, és mind azonos erővel rendelkezett. Az eddig is nehezen küzdő Egyetlen igazán nagy bajban volt. Az egyhez csatlakozott még egy tucat gonosz akarata, és nekifezült elméjének, ami folyamatosan gyengült a létfenntartó gépei működése nélkül. A percei meg voltak számlálva a Legvégsőnek, és talán egy örökéletű lény egy ici-pici időegység alatt végleg megsemmisül.

A gonoszok diadalittas kacagással, kajánul nézték sikeres csapdájuk eredményét. Immáron semmi sem állíthatja meg őket.

„Tévedés!”

Az Egyetlen szavai nem remegtek, és nem volt félelem a szívében, csak valami végtelen szomorúság sugárzott a csillagrendszer minden pontját betöltve.

„Legyőztétek az Egyetlent, de nem győzhetitek le a végtelent!”

A gonoszok fejében szóló üzenet rosszat sejtetett fertelmes tudatuk számára, mert tudták, hogy nem szabad lebecsülni a végső lény hatalmát.

A semmiből egyszer csak megjelent egy óriási űrhajó, ami megszólalásig hasonlított az Egyetlen otthonára. Felhördült a Fekete Mester:

– Ez nem lehet!

Azután megjelent még egy ugyanolyan szuper-gépezet, majd követte kettő és sok-sok tucat társa. Úgy tűntek számukra, hogy replikák, azaz tökéletes másolatok. Egy pillanat alatt körbevette a gonosz flottát a Végső lény úrott-honának sok millió másolata. Az Egyetlen hangja immáron végtelen szólamokban hangzott a fejükben, megrettentve a Fertelem urait.

„Mi vagyunk az Egyetlen! Különböző idősíkok változatai vagyunk. Külön-külön is mindennél hatalmasabb a létezési energiánk, de együtt összefogva saját magunkkal: mi vagyunk a végtelen erő!”

Több mint százmillió ős-tudat akarata hullámmozgott végig a vákuumban, szárnyalva a kvantumok információs rendszerében, és megsemmisítő csapást okozva, elpusztította a tizenhárom Tudatszípolyt.

A Fekete Mester dübörgött, és kezeket növesztett, hogy ökölbe szorítva azt, kifejezhesse haragját.

– Jól van... Ezúttal győztél. Sejtettem, hogy van még trükk a tarsolyodban. Az Egyetlent még legyőzhettem volna, de végtelennyivel belőle nem bírok. De a gonosz mindig nyer, tudd meg! Meg fogok halni ugyan, de magammal viszek a megsemmisülésbe, te „Végtelenszer

Egy"! Energiáimat a negatív erőkből nyerem, és halálommal ugyanannyi pozitív erő fog elpusztulni. Velem jössz a sírba – dübörögte a Gonosz, majd akaratával megszüntette lényegtelen testének minden atomját.

Sivító túlvilági hang töltött ki minden élő, amely maga volt a legalsóbb iszonyat mínusz végtelen ereje. A Fekete Mester megsemmisült, és vele együtt minden élő a galaxisban. Elpusztultak az Egyetlenek is, öröklétüket végleg bezárva. A gonosz elérte hát a célját, és bár nem lett a Mindenség végső ura, de talán más sem lehet az!

– Ez nem lehetséges! – kiáltok fel akaratlanul a távoli bolygón, a kivetített hologramot bámulva, ami közvetítette az eseményeket. Szívemet szomorúság és döbbenet tölti ki.

– Az Egyetlen nem halhat meg – suttogom –, mert akkor minden értelmét veszíti.

A családom és én sírva egymásra nézünk, és átöleljük egymást. Egy bölcs hang hallatszik a fejemben, amely talán az egyik klónom gondolata, időn és téren áthatolva tudatom mélyéig:

„Ne légy szomorú, nem tehetünk immáron semmit. A teremtő Egyetlen nélkül a Mindenség értelmetlenné válik, és a visszacsatolás miatt a valóság megszűnik létezni. Talán már most sem vagyunk, csupán egy emlékkép az „Ő” elméjében. Csodálatos álmom volt, de egyszer minden álmom véget ér.”

– Nem! – kiáltok fel határozottan. Előrelépek a szuper-számítógéphez. Felemelem a kezemet és megérintem a legfejlettebb technológiát. – Átveszem az irányítást – jelentem ki, mindennél határozottabb hangon.

„Csak az Egyetlen utasításainak engedelmeskedem!” – közli rideg hangon a csúcstechnológiák legnagyobbjából.

Én azonban megragadom a virtuális világokat generáló elmesisakot, és a fejemre helyezem, akár egy koronát. Hangom messzire száll, és mindenki hallja a kozmoszban:

„Én vagyok az Egyetlen. A legvégső lény, aki nem más, mint én. Megteremtettem a világot, és benne az életet. Mindenki létezését végigálmódtam, mert a Mindenség korlátlan szemszögű valóság. Végtelenszer létezem, és a ciklus most bezárul. Én vagyok az első a végtelenből, és most minden elkezdődik hát!”

Előrelépek, és behatolok a kvantumgép kavargó örvényébe. Testem adatokká változik, és elmém hihetetlen módon növekedni kezd.

Parancsot adok a Központi Tudatnak, hogy küldjön üzenetet a múltba, a Föld bolygóra. A kódokba zárt gondolataim keresztülszállnak a valóság aspektusain, és leírt szöveggé jelennek meg egy magyar kisváros apró szobájában. Egy primitív számítógép fogadja az adatokat, majd megnyit egy dokumentumfájlt, és begépelődik rá egy különös üzenet, amely egykor majd novellává formálódik:

*Az Egyetlen különös világa
Fantasztikus novella*

Végtelenedik fejezet:

Valamikor a mérhető időn túl, az ürességben...

Én vagyok az abszolút legvégső és az egyetlen létező teremtmény a végtelen kozmoszban...

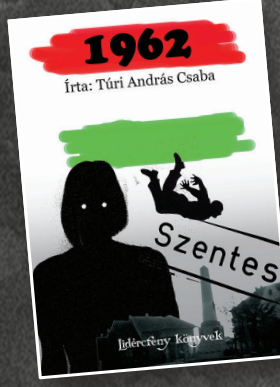
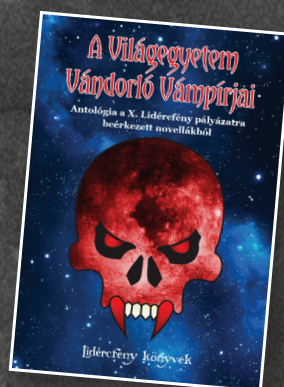
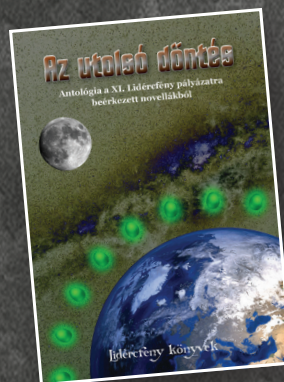
LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

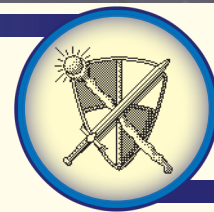
Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk szilpos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

R. Harbinger

Szívének tüze

Badgar gatyafékkal szánkázott le az aranyló érmék dombján. Az utolsó pillanatban hullott alá egy árokba, így a tűz átcsapott fölötte. Amikor a törpe felült, és felsóhajtott, füstszagot érzett orrába marni. Hamar rájött, szakálla parázslík, ezért oltogatni kezdte két kézzel, közben hatalmasakat fújt, akár egy szülésre készülő nő.

Dolostiel az elfekre jellemző fürge, mégis könnyed szökkenésekkel ugrott be egy arany pajzs takarásába a tűz elől. Érezte a lángok forró ölelését, ezért visszatartotta lélegzetét. Fedezéke máris átforrósodott, és biztossá vált, hamarosan cseppfolyós tócsába omlik össze.

– Jól vagy?! – kiáltotta Badgar felé a nő, ahogy a lángtenger eloszlott.

– Jól, csak a becsületed sérült meg! Mindjárt visszamegyek, és levágom a fattyút!

– Klaus! – üvöltötte Dolostiel, hangja visszhangot vert a barlangban. – Térj már magadhoz, sárkányölő!

Klaus még mindig a szikla tövében feküdt, amelyhez a sárkány vágta. Feje zsongott, szeme előtt ezernyi fekete csillag járt pörgő táncot. Ő mégis összeszedte magát, és ráeszmélt, elvesztették a meglepetés erejét.

– Visszavonulunk! Mozgás! – adta parancsba.

Fékevesztett bömbölés rázta meg a barlangot, és követ omlasztott le évezredes helyükről. Kaledr, a sötétség-hozó megindult lefelé aranyhalmáról, ezzel valóságos lavinát sodort magával. Folyamatosan üvöltött, majd tüzet köpött.

Klaus betuszkolta társait az egyetlen alagútba, közben előhalászta flaskáját, és meggyújtotta kanócat. Mielőtt eltűnt a járatban, a sziklafal tövébe ejtette a robbanó főzetet annak biztos tudatában, hogy maroknyi aranyhoz sem jutnak, de legalább életben maradnak.

A lángok beáramlottak az alagútba, és bukdácsoló tűztengerré álltak össze. A forró hullámok már összecsaptak Klaus feje fölött, amikor felcsendült a sziklákat szétzúzó robbanás, és az omlás elzárta a tűz útját.

– Jól vagytok? – kérdezte a férfi, és felemelte megbűvölt ércét, ezzel nappali világosságba öltöztette a járatot.

– Mondtam, hogy kint szálljunk szembe vele! – dörögte a törpe. – De legalább hoztam vigaszdíjat.

Benyúlt nadrágja ülepébe, és előhúzott egy méretes aranyrögöt. Klaus elképzelni sem tudta, a törpe aranyere újult-e ki ekkorára, vagy hogyan juthatott hozzá, hiszen lemaradt Badgar látványos siklásáról.

– Fogjátok be, mindketten! – korholta őket Dolostiel. – Most már se kint, se bent nincs esélyünk legyőzni a sötétség-hozót. Javaslom, vonuljunk vissza, és készítsünk újabb tervet.

– Egyetértek az elf fruskával – mondta Badgar. – Ha már nem sikerült álmában ellopnunk a lángját, akkor találjunk ki más.

Dolostiel szeme élesen villant.

– Ha még egyszer elf fruskának nevezel, állba váglak!

– Nem jutunk ilyen közel hozzá még egyszer – mondta Klaus, és a megbízásukra gondolt. Nem térhetnek vissza üres kézzel, különben súlyos büntetés vár rájuk.

A nő elővette erszényéből rubinját, majd a kő felizzott a neki suttogott varázsigtól, és a levegőbe emelkedett. Körözött pár pillanatig, azután megindult, hogy utat mutasson kifelé.

Dolostiel hamar elengedte dühét, és aggódni kezdett. Nem magáért aggódott, hanem társaiért, kiváltképp Klausért, és hogy a férfi mit kaphat a kudarcért. Gondolatmenetét a kinti napfény vágta ketté, ahogy előbukkantak a hegyoldalra.

Az elf elrakta rubinját. Lemásztak a hamuba fullasztott tájra, amelyet Kaledr, a sötétség-hozó közel hét évtizede perzsel fel, és átkozott el az ott élők lemészárlásával.

– Talán bevethetné a sípot – javasolta Badgar, ahogy a folyó mellett meneteltek. – Jó lenne mihamarabb elhagyni ezt a helyet.

– Csak nem félsz, magasságos törpe uram? – gúnyolódott Dolostiel. – Vagy netalán elfelejtetted, hogy azt csak egyszer használhatjuk?

– Egy magamfajta dicső harcos nem fél! Nem holmi aranyvérű fruska vagyok!

Dolostiel megtorpant ököibe szorított kézzel, de mielőtt szóra nyithatta volna száját, a hegytető az égbe robbant.

Mindhárman a magasba emelkedő sárkányra meredtek. A törpe és az elf csaknem ugyanakkor jöttek rá, azonnal félre kell tenniük civódásukat.

Kaledr arany írisze a betolakodókra szegeződött, majd a sárkány a mélybe zuhant. Szélesre tárt szárnyával vízszintesbe fordult, közben hasával felkavarta a halott talaj porát. Követte a három, folyó felé rohanó alakot, és már majdnem utolérte őket, amikor azok a vízbe ugrottak előle.

Klaus csak centikkel kerülte el az összezáruló állkapcsot, mielőtt elmerült a habokban. Minden elcsendesült körülötte sóhajtásnyi időre, majd a felszínre emelkedett. Alig vett levegőt azonban, ismét le kellett buknia a sárkány forró lehelete elől.

A fölöttük szakadatlan táncot járó vörös fények épp olyan igéző látványt nyújtottak, mint amennyire halálosak voltak. Klaus belátta, be kell vetnie a sípot Badgar javaslatára szerint. Jobb túlélni, és holnap harcolni, mint ma meghalni! – gondolta.

Előhúzta a sípot, és a törpe felé mutatta, akinek dús szakálla önálló életet élt a víz alatt.

Badgar és Dolostiel bólintottak. A nő és Klaus szavak nélkül is megértették egymást, és ellentétes irányba kezdtek úszni, a törpe pedig ott maradt középen, mivel fogalmat sem volt, mit terveltek ki barátai.

Klaus tüdeje már lángolt levegő utáni sóvárgásától.

Végül a férfi a sárkány mögé került, és kimászott a partra. Ekkor sikerült először közlőrl szemügyre vennie szőnyű ellenfelét, aki egy hadsereg erejével tombolt a folyó fölött.

– Kaledr! – ordította Klaus.

A sárkány megfordult, és rámeredt. Mélyen beszívta a levegőt, hogy porrá égesse az arcátlan embert, de ezzel csapdába sétált. Dolostielnek is sikerült kimászni a túlparton, és célba vette a bestiát. Hangosan pendült az íj, ahogy útjára engedte a nyílvezzőt, Kaledr bal szemének végzetét.

A sárkány üvöltött fájalmában. Szárnyával összevissza csapkodott, ahogy próbált a levegőben maradni.

Klaus megfújta az Echeriától kapott sípot, és az eget kezdte kémlelni. Három alak törte át a sápadt felhőréteget, és hamarosan mágikus, fekete színű pegazusok landoltak a férfi előtt, majd parancsra készen felnyerítettek.

A sárkányölő felpattant a közepső hátára, és a levegőbe szökken, hogy elcsalja Kaledrt a barátaitól. A pegazusok sebesen emelkedtek, háromszöget formáltak, mialatt a sárkány üldözőbe vette őket. Lángcsóvával próbálta elkapni Klaus pegazusát, de mindhiába.

Badgar kikszáldódott a vízből, Dolostiel mellé húzódott, és az égre szegeztek tekintetüket. Tudták, a kristály Klausnál van, de fogalmuk sem volt, lesz-e alkalma használni. Megértették azt is, a férfi kész feláldozni magát, hogy egérutat adjon nekik, de ők szilárdan megvetették lábukat: így vagy úgy, de nem hagyják cserben egymást!

Kaledr szűkre szabott egy fordulót, és ráharapott Klaus pegazusának szárnyára. Az égi paripa felsikoltott, és ledobta magáról a férfit. A sárkányölő tehetetlenül zuhant alá. Érezte a halál előszelét, majd valami sötét ölelte körbe, és felfelé rántotta. Beletelt kis időbe, míg rájött, elkapta egy másik pegazus.

Dolostiel rubinjának vörös fénye villant a felszínen, és Klaus ösztönösen érezte, mit akarnak tudtára adni. A földre ereszkedett, és leugrott paripájáról. Szembefordult a sárkánnyal, előhalaszta tarsolyából a függőt, és türelmeseen várt.

Kaledr megállíthatatlan erőként száguddott a férfi felé. Fogai közül lángnyelveket eregetett, amelyek veszedelmes ajkát nyaldosták.

Valami megcsillan a levegőben. Dolostiel újabb nyila teljesen megvakította a sárkányt, mire a bestia kínjában üvöltve, tehetetlenül zuhant a földre. Megrengette a környéket, és tovább siklott Klaus felé.

– Menj onnan, te idióta! – üvöltötte Badgar.

– Klaus! – kiáltotta Dolostiel, és szíve nagyot dobbant, ahogy felismerte, talán már nem vallhatja meg érzéseit a férfinak.

Klaus tette készen szorongatta a nehéz függőt, de nem mozdult tapodtat sem. A vak sárkány üvöltött, és fékezhetetlenül rohogott felé, akár a hegyomlás. Végül megállt alig karnyújtásnyira a férfitől.

– Nesze! – üvöltötte Badgar, ahogy levegőbe hajította csatabárdját.

Klaus elkapta a halálos fegyvert, majd Kaledrre nézett. A sárkány kitértette száját, amint megérezte az előtte álló szagát, és készült elnyelni a férfit. Klaus felfelé lendítette a bárdot, azután a bestia szájjpadlásába vágta hangos

recsenéssel. Ezután Kaledr elé tartotta a függőt, amely magába szippantotta a sötétséghezó távozó, zöld ködként gomolygó lelkét.

– Szép volt – dicsérte Dolostiel, ahogy odaért –, de ugyanakkor roppant veszélyes is. Teljesen megőrültél?!

Klaus rámosolygott, majd törpe barátjára pillantott, aki kurta lábával még csak most futott be.

– Bátorság vagy őrülség, nem mindegy?! – csattant fel Badgar megkönnyebbülten, és visszavette felé nyújtott fegyverét. – Győztünk!

Aláereszkedtek a pegazusok, és mellettük landoltak.

– Ezek meg? – lepődött meg Dolostiel. – Azt hittem, csak egyszer hívhatjuk őket, és utána távoznak.

– Így van – helyeselt Badgar először, aztán elmosolyodott. – A lényeg, hogy ketten maradtak hármunkra. Nem baj, majd mögém ülsz, te elf fruska!

Rácsapott Dolostiel fenekére, és a nőnek több sem kellett, ezúttal tényleg állon vágta a törpét. Csillagok robbantak Badgar szeme elé, de azért a törpe harcos még látta, ahogy portál nyílik tőlük nem messzire. Hamarosan értelmet nyert a szárnyas hátasok viselkedése is, amint úrnőjük, Echeria átlépett a fényes kapun. Intett feléjük, mire az állatok porrá omlottak, és szétszóródtak a szélben.

– Látom, sikerült végeznetek vele – fordult a kalandorok felé. – És sikerült megszereznetek azt, amiért küldtelek?

Klaus agyán átsuhan a gondolat, milyen kár, hogy Echeria csak a Kaledr életéhez kötött átok megszűnését követően léphetett erre a földre. Jó hasznát vették volna a harcban a gonosz tünde varázserejének.

– Itt van – nyújtotta át tarsolyát Klaus. – Benne van a sárkány lelke, ahogy kérted.

– Nagyszerű! – mondta Echeria, és odalebegtette magához az erszényt.

Nem nyitotta ki, csak elégedetten nyugtázta magában, végső varázslata utolsó előtti hozzávalóját is megszerezte. Hamarosan senki sem állíthatja meg!

Távozni készült, de a törpe ezt nem hagyta szó nélkül:

– És mi lesz a pénzünkkel? Megszereztük a lelkét, ahogy a megbízás szólt. Hol a jussunk? – Badgar áldotta eszüket, hogy a sárkány nehezen megszerezhető kincsén túl másban is megegyeztek, és így nem kell üres kézzel távoznuk.

Echeria elmosolyodott visszafordultában, de semmi melegség nem volt e gesztusban. Tekintetével tűzhányók százait is befagyaszthatta volna.

– Persze, a fizetségetek! Hogyan is feledkezhettem meg róla!

Csettintett, azután eltűnt a bezáruló portálban. A kalandorok magukra maradtak, és értetlenül pislogtak egymásra.

– Ez meg mi volt? – kérdezte Dolostiel.

A talaj remegni kezdett lábuk alatt, majd kezek törték át a felszínt. Sárkánytűztől megégett csontos ujjak karmolászák a földet, míg ki nem segítették sírjukból tulajdonosaikat. Klaus és barátai hamarosan több száz elszenesedett holttesttel, a korábban ott álló város egykori lakóival találtak szemben magukat.

A kalandorok fegyvert rántottak, és hátukat egymásnak vetették.

– Sajnálom, hogy belekevertelek benneteket! – robbant ki Klausból, aki magát átkozta a helyzetért. Már az elején sejténie kellett volna, Echeria átveri őket.

– Nesze, egy vigaszdíj! – Badgar átdobta a függőt a vállá fölé, amelyet a férfi elkapott.

Nem árulta el Klausnak, hogy ő is hasonlóra számított Echeriától, és amikor barátja nem figyelt rá, kicserélte a

tarsolyban lévő függőt az alsójából előhalászott aranyra.

– Legközelebb jobban jár, ha előbb megnézi, mit kap! – Meglendítette csatabárdját, és félbemetszett egy csontvázat. – Bár annak köszönhetően, hogy az a rög olyan közel járt bizonyos tájaimhoz, csodás varázslatokra lesz majd képes!

Erdős Sándor

Egy Ninja reinkarnációja

Hűvös őszi szél fújta a szemetet a lepukkant városszéli utca büzlő levegőjű kietlenségében, mikor Prof. Tintás Tihamér rongyos felöltőjében és kackiásan a fejére csapott éjjeliedényben gyors léptekkel egy kocsmá ajtaja elé fordult.

Történetünk tulajdonképpen nem itt kezdődik hanem a Bölénypusztai egyetem Hikomatológiai tanszékén, ahol Tihamér professzor tanított. Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy Tintás professzor tulajdonképpen csak papíron tanított, a gyakorlatban a szenvedélyének áldozott a nap jelentős részében. A professzornak az alkoholos italok örök ellenségei voltak, ezért pusztította őket, ahol csak tudta. Pusztító tevékenységét a városszéli olcsó kocsmák ringjeiben vitte véghez, mert az egyetemi javadalmazása nem tette lehetővé a nívósabb fellépti helyek igénybevétele. Ezt a szenvedélyét az Egyetem urai nem sokáig prosperálták, ezért megszüntették a szerződését, így a munkanélküliek hányattatott életét élte. A napi kitartó harca az alkohollal nem maradt következmények nélkül, ugyanis élete eddig eltelt ötven évéből talán ha húszra emlékezett.

Pénze a szenvedélye kielégítésére az alkalmi munkákból származott, valamint annak a hihetetlen képességének

is köszönhető, hogy a lakásában lévő tárgyakat könnyedén alakította át fizetőeszközzé a Zalogház nevű csodaszerral. Tintás úrnak viszont volt egy hatalmas problémája, ami kitöltötte a gondolatait. Ez a probléma kissé átalakította a mindennapjait. Tintás Tihamér professzort ugyanis minden nap cipőformára verték a kocsmában, amit nem igazán tudott félvállról venni. Így hát azt határozta el, hogy ninjává képezi magát, így védve magát a támadásoktól. Három hétig edzette magát különböző ninjafilmek nézésével, mire úgy vélte, hogy felkészült a harcra. Lehajtott egy liter bort és a kalap gyanánt a fogason lógó éjjeliedényt a fejébe csapva elindult leszámolni a barbár erőszaktevőkkel.

Itt érünk a történetünkben a kocsmá ajtajához, amit Tivadar, a ninja nagy elánnal belökött és harci pózba helyezve magát kihívóan szidalmazta az erőszakos vendégeket. A harc gyors volt és alapos, Tivadar nagy ívben repült ki a kocsmá ajtaján egy nagy monoklival a szeme alatt.

Miután leporolta magát és a zsebében lévő alkohollal fertőtlenítette belsőleg a sebeit, búsan indult hazafelé azzal a tervvel, hogy megnéz néhány kórházszorozatot.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

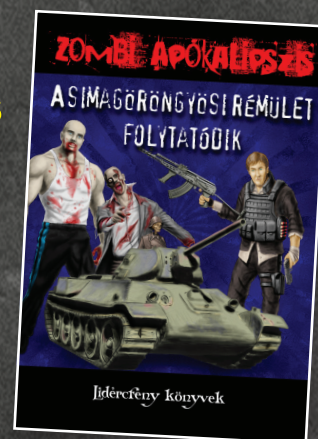
Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!

A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Zanbar

Úri passzió – 1. fejezet

1890 márciusa

– Az efféle sebeknek nem kedvez a nyirkos, londoni időjárás, Mr. Divine – igazította meg okulárját az orvosa. – Javasolnám, hogy a felépülési ideje alatt utazzon délre, mondjuk Franciaországba, de ha nincs más, akkor Cornwall is megteszi egy ideig. Ön erős ember Mr. Divine, de az ilyen sebekre a száraz és meleg idő a legjobb orvosság, no meg a sok pihenés.

Sok pihenés! Divine akaratlanul is megfeszült erre a gondolatra. Pihent már eleget, miközben Kenyából Kairóba cipelték egy hordágyon, majd a hajón, ami Londonba hozta.

A Sors – már ha volt olyan – sajátságos tréfája volt, hogy őt, az oroszánvadaszt, egy elhibázott zsákmány harapása nyomorította meg. Olyannyira elhibázta a fenevadat, hogy az unokaöccsének, Harrynek kétszer is bele kellett lőni a nyomorultba, mire kimúlt és szétfeszegethették az állkapcsát, hogy kiszabadítsák a lábát. Látott már éppen elég oroszán által szétmarcangolt szerencsétlent ahhoz, hogy tudja, az is csoda, hogy nem vérzett el ott helyben.

A többi már, a sebláz, a delírium, a fájdalmas operáció, amit egy remegő kezű sarlatán gyarmati orvos végzett, majd a többi itt Londonban, melyek amúgy minden megtakarítását felemészítették, másodrendű volt. Két dolog zavarta csupán. Szégyellte magát, azért mert nem tudta megakadályozni Harry-t, hogy a saját pénzét is ráköltse, és egyszerre dühítette a tény, hogy ennek ellenére is sánta maradt egy életre.

A nagy fehér vadász, aki néha már a lépcsőn is alig tudott felmenni, inkább nyomorúságos, mintsem szomorú.

Hagyta, hogy Dr. Ross elvégezzen még néhány vizsgálatot, és újabb gyógyszereket írjon fel, majd feljegyezze a naptárába az újabb vizsgálat idejét. Miközben felhúzta a nadrágját, újfent eltöprengett azon, vajon miért nincs annyi gerinc a jó doktorban, hogy egyenesen megmondja neki, ő már nem tehet többet. Ennyi erővel akár imádkozhatott volna a mielőbbi gyógyulásért.

Már Harry pénzével fizetett, ami csak fokozta a gyomrában gyűlő ellenszenvet az orvosa iránt, de nem tette szóvá. Dr. Ross elismert ember volt, s ha ne adja az ég, ismét szüksége lesz rá, vagy az egyik kollégája segítségére, haszontalan lett volna magára haragítani.

Lassan sántikált az utcán, át a Portman Squaren, majd a Wigmore mentén egészen a Baldwin kártyaklubig. Előkelő hely volt, túlon túl magas egy Afrikát megjárt vadásznak, de amikor megmondta a nevét a portásnak, az készségesen lesegítette róla a kabátját és a klubtagok vendégeinek fenntartott kis szalonba kísérte. A kandalló mellett egy jókora fotelben, melyben szinte elveszni látszott, a sovány, betegesen sárga ábrázatú, ám kifogástalanul borotvált, és

divatos ottomán köntöst viselő Lord Bazil Redwood várta. A férfi felállt és kezet nyújtott neki, majd gyorsan vissza is hanyatlott foteljébe.

– Kérem, nézze el nekem, Mr. Divine! – sóhajtotta. – De mint láthatja, akárcsak az ön sebeit, az én egészségemet is megviseli a hazai, időjárás. E pillanatban is fejfájással és szörnyűséges álmatlansággal küszködöm. Kérem, foglaljon helyet! – intett a vele szemben lévő szintúgy jókora karosszékre. – Kávét, teát, esetleg valami erősebbet?

– Egy bourbon jólesne – közölte, szándékai szerint nem túl komoran.

Maximillian Divine a maga részéről cserélt volna az arisztokratával. Álmatlanság és fejfájás, csupa úri passzió, ám mindazok, kik ebben szenvedtek, legtöbbször rendelkeztek mindazzal, amire a magafajtanak szüksége volt. Divine-nak, nevesül pénzre. Szinte már szégyenletesen sok pénzre.

A hat év, melyet Afrikában töltött a vasútnál, vagy éppen nagyvadra vágyó dandy-k mellett, elég pénzzel járt, hogy mind ő, mind Harry kényelmesen éljenek. Negyvenöt éves volt, széles vállú, napbarnított, szélcserezett arcú legényember. Ideje lett volna letelepednie, megnősülnie és házat vennie, akár itt, akár vidéken. A hat évnek hála, mindezek után is maradt volna pénze, s ha ügyesen forgatja, elég lett volna egy kényelmes életre. Aztán jött az az átkozott állat, és elúszott minden.

Az utolsó félét az orvos és tudósember, Ezekiel Long természettudományi tanulmányútjának egyenetlésével töltötte, óvta őt és egészen talpraesett feleségét a vadaktól és az afrikai törzsektől. Long mentette meg a lábát ott és akkor a vadonban, ám, mert saját kötelességei máshová szólították, nem tarthatott vele Kairóba, csupán levelet írt, melyben barátját a legjobb londoni orvosok figyelmébe ajánlotta.

Talán emiatt, mert „magára hagyta”, érzett lelkiismeret-furdalást, hogy mindezek ellenére sem gyógyult fel, sőt anyagilag a tönk szélére került. Egy tegnap kézhez kapott, kapkodva írt levelében, a doktor beajánlotta őt, egykori munkaadójánál, Lord Redwoodnál, akinek családi orvosa volt két évig az afrikai út előtt.

Két dolog volt biztos. Jelen helyzetében a lord nehezen kérhetett volna tőle olyasmit, amit ne lett volna bölcs elvállalnia, illetve, hogy józanul kellett hozzáállnia mindehhez. A főnemesnek volt elég pénze ahhoz, hogy segítsen neki kilábalni szorult helyzetéből, és ha olyasféle volna, akkor el is tudná ezt érni. Ám Divine munkához és nem alkudozáshoz szokott ember volt. Ha a lord pénze esélyt teremt rá, ő azonnal visszatér Afrikába, és legalább még két évet ott marad, nem kímélve magát, hogy visszazerezze, amit az átkozott lába elvitt.

Magának, de leginkább Harrynek. Öccse halála óta támogatta a fiút és Philippát, amiben csak tudta, és ő

ajánlotta a fel neki, hogy kísérje erre az útra, hogy a szerzett pénzzel megalapozza a jövőjét. Ettől a jövőtől pedig Divine-nak nem volt joga megfosztani Harry-t.

– Tudja, Mr. Divine, a magafajta egyszerre érzi magát nyeregben a jelen helyzetben, és tölti el végtelen bizonytalanság, tűnjék bármilyen ellentmondásosnak is e kettő. Dr. Long vázlatosan írt nekem önről, de attól tartok én még titok vagyok az ön számára.

Az inas megérkezett az ezüstitálcával, rajta egy egész üveg bourbonnal és egy pohárral. Nem ivott sokat, a lord előtt pedig nem volt pohár, azt gyanította hát, hogy hosszú beszélgetésre számíthat.

– Nem téved lordságod. Közember vagyok és életem javát külhonban töltöttem, Ázsiában, de leginkább Afrikában.

– Bizonyos értelemben éppen úgy, akárcsak én – mosolyodott el őszintén a másik férfi. – Tudja, családom az egyik ősi, és mostanra – kár volna szépíteni, de – elaggott familiája Britanniának. Elődeim már akkor hatalommal bírtak, mikor Hódító Vilmos angol földre tette a lábát, de az évszázadok nem voltak kegyesek hozzánk. Apám felismerve, hogy mind nagyobb teher számunkra a földekkel bajlódni, csaknem mindent eladott, vasútba, hajókba, és a gyarmati kereskedelemben fektetve a pénzünket. Halála után én örököltem a címeit és a kötelességét, hogy igazgassam az ügyeinket. Az elmúlt két évet Hong Kongban töltöttem, az ázsiai kereskedelem miatt, majd mikor dolgaim visszahívtak Londonba, sürgönyöztem, hogy hozzák rendbe az itteni házamat, és küldjenek személyzetet otthonról. Az egyik lakajomat komornyikká neveztem ki, és a feleségével ők vették át a Tavistock Place-en álló ideiglenes otthonom vezetését. Magukkal hoztak otthoni cselédek is, de többüket, már itt, Londonban fogadták fel.

A lord lassan beszélt, kissé körülményesen Divine számára, de a hangsúlya arra engedte következtetni, hogy szó sincs oktalan csapongásról, csupán a szükségesnél bonyolultabban fog bele a mondandójába.

– Ma reggel jöttem meg Párizsból. Rögvest a házhoz hajtattam, ahol a Scotland Yard fogadott. Tegnap éjjel kettős gyilkosság történt a házamban.

Divine letette a poharat. A bűn mindennapos vendég volt az ő világában, de még Londonban is, ám egy lordot nyilván felzaklatott, hogy saját otthonában ilyesfajta dologra kerülhetett sor. Még nem hallott a dologról, nyilván nem neszelt meg a sajtó. De meg fogják tudni és Lord Redwood nyilván szeretné minél hamarabb megoldani, de még inkább lezárni a dolgot.

– Előre is bocsánatát kérem lordságodnak, ám én vadász vagyok. Oroszlánt, elefántot, tigrist és medvét hajtok fel, számomra éppen olyan idegen ez a város, mint önnek. Ha nem bízik a Scotland Yardban, egy magánnyomozó talán hasznosabb lenne.

– Más esetben talán így is tennék. Ám most két okból mégsem dönthetek így – bámult egy hosszú pillanatot Lord Redwood a kandallóba. – Mint mondtam, megszoktam, hogy nyeregben érzem magam az ilyen helyzetekben – fogta halkabba a hangját. – Nem ez volt az első eset, hogy hasonló dolog történt velem, és tudom, miként kezeljem. Sem Kínában, sem Amerikában nem okozna

gondot, de mint mondta, én is idegenül mozgok Londonban. Nem állt és most sem áll szándékomban várni a hivatalos szervekre. Alfonz! – intette magához az inast. – Az iratokat! Mint említettem, Mr. Divine – fordult vissza hozzám –, van még egy okom, hogy ezt a szokatlan utat járjam, még itt angolhonban is. Dr. Long beszélt nekem az önnel töltött féléről. Arról miket éltek át együtt – intett kurtán Divine jobb, sérült, lába felé.

– Úgy gondolja lordságod, hogy valami hasonlónak lehet köze a történetekhez? – tette le a poharát és hátradőlt a foteljében.

– Mint mondtam, máshoz vagyok szokva. Talán túlságosan is. Kínában és Japánban megtanultam, hogy sok minden, túl sok minden nem az, aminek az ember gondolja és ezért hasznos, ha egyből e rendkívüli körülmények felől közelítjük meg a dolgokat. Londonban pedig nem ismerek senkit, aki járatos az ilyesmiben, Önt, az unokaöccsét és természetesen Dr. Longot leszámítva, aki felajánlotta, hogy szívesen segít önnek.

Átkozott kurafi, mérgelődött magában Divine. Persze meg tudta érteni. A jó doktort mindig is vonzotta minden, ami rendkívüli, megmagyarázhatatlan, vagy, ahogy mondogatta az, mi a tudomány felett áll. Így nyilvánvaló volt, ha efféle izgalmas dolgot szimatolt az Afrika után csendesnek és unalmasnak tűnő Londonban, hát kopóként vetette utána magát. Természetesen ezúttal nem habozott korábbi útítását is magával ráncigálni.

Ő pedig... pillantott a poharára, melyben ott inkább rángott, vonaglott, sem mint táncolt a kandalló tüzeinek fénye. Az oroszlánt Harry csak két lövéssel tudta leteríteni, de csak együtt tudták kifeszíteni a szájából a lábát. Azt is csak azután, hogy az unokaöccse puskatussal összetörte az állkapcsát. Senki más, egyedül ők ketten és a doktor látta, miként változik vissza a megtermett emberevő nőtény, karcsú fekete nővé. Aztán a hím is, amit Harry két nappal később ejtett el. Annyira hasonlítottak egymásra, hogy akár ikrek is lehetettek, s mindkettjük bőrébe vágások után maradt hegekkel rajzolták fel, az állatok élethű mását.

Nem ez volt az első alkalom a hat év alatt, hogy ilyesmit látott a Fekete Kontinensen, de hogy járatos lett volna benne, az éppen úgy túlzás lett volna állítani, minthogy sikerült megszoknia.

– Lordságod úgy véli, a kettős gyilkosság mögött valami hasonló húzódik meg?

– Több részlet is akad, mely okán erre következtetek. Nem lehetetlen, hogy tévedek, de egyelőre úgy tekintem, hogy így történt.

– Ám, ha mégis egyszerűbb dolgokról van szó, akkor értékes időt veszít azzal, ha nem fogad fel olyasvalakit, aki inkább azokban járatos! London, ha igazat írunk az újságok, valóságos fellegrára a spiritualizmusnak és alig akad olyan utca, melyben ne állna legalább egy szeánszklub – vette vissza poharát Divine a tálcáról. A szinte kínok között vonagló fény, rossz emlékeket ébresztett benne.

– A jó doktor említette, hogy ön kissé makacs ember, de megnyugtatóra szolgáljon, hogy körültekintően választok az ilyen dolgokban, nem várok senkitől sem olyasmit, melyhez nincs talentuma, és legfőképpen, hogy ebben az esetben nem egy asztaltáncoltatóra, vagy szellemidézőre

van szükségem. Nekem egy vivandi kell. Egy vadász.

Alfonz egy újabb ezüsttálcán két lezárt borítékot nyújtott át Lord Redwoodnak.

– Amennyiben elvállalja, hivatalosan megbízom önt és az unokaöccsét, hogy eljárjanak a nevemben és érdekeimben. A jó doktor biztosított arról, hogy ön diszkrét ember, és tekintettel az ilyen ügyek olykor kényes természetére, erre nagy szükségem lehet. Úgy hallom, hogy amint a sérülése engedi, vissza szeretne térni Afrikába. Még egy nagy elfenbeinjadra. Azt még nem tudom, milyen fejleményekkel jár majd mindaz az ügy, amivel most megbízom, de adott esetben hajlandó vagyok anyagilag támogatni önt ebben az útban.

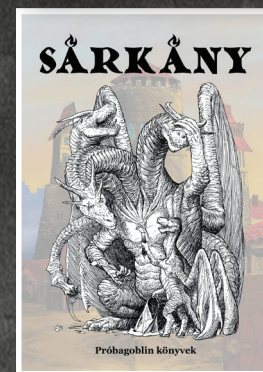
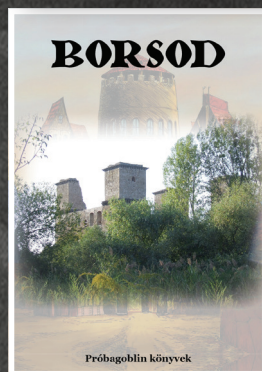
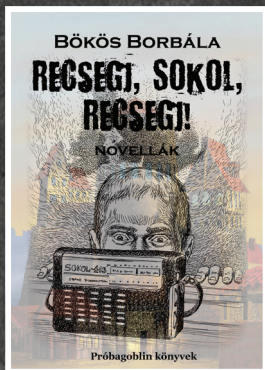
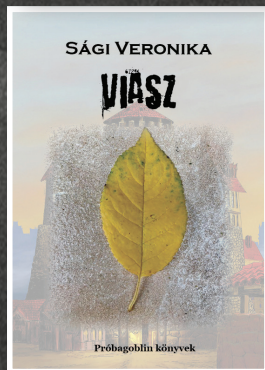
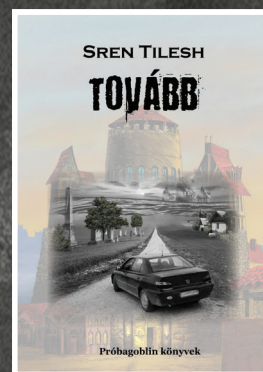
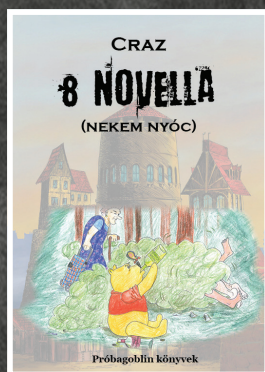
Az a nyavalyás orvos! Divine Harry-n kívül csak neki említette korábban ezt a gondolatot. Minden Afrikát megjárta vadász álma volt, hogy egyszer maga indulhasson elefántcsontért. Ez volt a Fekete Kontinens Szent Grálja, Magnus Opusa, Eldorádója. Ám egy ilyen vadászat maga

is „úri passzió” volt, álom a hozzá hasonlók számára. A balesete előtt Afrika Harry-t és őt is jól szolgálta, ám a hat év végén sem rendelkezett akkora tőkével, hogy belevágasson. Ezt a jó doktor Long kiválóan tudta. Ezért is „keverte bele” őt.

Eltöprengett azon, csupán ostoba hóborttól van szó, egy túlon túl gazdag lord játékaról, aki azzal akarja szórakoztatni magát, hogy mindenképpen magáénak tudhassa a szolgálatait, vagy valódi az aggodalma? Bármennyit is ajánl, a pénz fele értelemszerűen Harry-t illeti majd, valamint mindaz, amit kölcsönzött neki, s ha marad elég, akkor szándékai szerint valóban visszatér Kenyába. Tudta, hogy vállalnia kell a munkát, de ahhoz, hogy sikerrel járjon nyomokra volt szüksége. Éppen úgy, mint egy orosz-lánvadászatnál.

– Nos, Lord Redwood, akkor figyelmesen hallgatom – ivott egy hosszú kortyot poharából.

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig

A kötetek több formátumban, ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Sági Veronika

Aratás

Marcell nemrég költözött Zalatárnokra, miután megörökölte fiatalon elhunyt édesapja nagybátyjának a házát. Először irtózott a gondolatától, hogy ellátogasson oda. Attól félt, hogy egy visszataszító romhalmazt talál, amit majd neki kell eltakarítania. Végül mégis rászánta magát, és a hosszú út után átlépte a százéves, nádtetős ház küszöbét. Meglepetésére mindent szép rendben talált. Úgy tűnt, Konrád bácsi megérezte a közelgő agyvérzést, és messze földön híres lustaságáért vezekelve életében talán először, de biztosan utoljára kipucolta a hajlékát.

Marcell leült a kockás terítővel fedett konyhaasztal mellé, bekapcsolta a repedezett bőrtokba rejtett Sokolt, és elmélázva hallgatta a katolikus rádió recsegő adását. Pár perc múlva kikapcsolta az elaggott készüléket, aztán már csak a csendet figyelte – a mély és valóságosan zalai csendet. Egyszer csak megszólalt odakint a kakukk. A férfi halk léptekkel kiosont, hátha egyszer végre láthatja is a madarat, de mint gyermekkorában annyiszor, most is be kellett érnie a hangjával, amely lágyan áthatotta az álmatag májusi délelőttöt.

Letette a hátizsákját az előszobában, aztán csípőre tett kézzel a motorja elé állt. A terepgumik szürkésfeketén búslakodtak – a fővárosban nem igazán akadt nekik való út. Elővette a szerszámos tokot, és állított a rugózáson, majd elindult a verőfényben, hogy bejárja a környéket. Először Oroklánba hajtott, majd az erdőt átszelve Kisoroklánt is megnézte. A két apró falu között számos düledező ház állt elszórtan. Ezek már akkor lakatlanok voltak, amikor gyermekként a szülei drága nyári táborok helyett egyszerűen Konrád bácsihoz küldték, és Marcell jobb szórakozás híján naphosszat a dombokat róta.

Talált egy traktorcsapát, amelyen átkelhetett egy hosszán elnyúló, bevetetlen szántóföldön, és így rövidített Baktüttös felé. A falu határában beért egy gyönyörű bükkösbe, aztán a napos dombtetőn elterülő Vakola érintésével kihajtott a főútra, és a messziről csillogó zalatárnoki víztároló felé vette az irányt. Eszébe jutott, hogy gyermekkorában mindig nagy, szürke nyalókának vélte az építményt. Ahogy gyorsított, kicsi földgalacsinok röpködtek szanaszét az első kerék rövidre sikerült sárvédője alól. Az agyagos sár zalai jellegzetesség – mondta mindig Konrád bácsi, valahányszor Marcell tizkilósra hízott bakancssal tért vissza egy-egy felhőszakadásba torkolló túrától. Amikor a házhoz ért, sokáig nézegette a parlagon maradt veteményeskertet, mielőtt hazaindult volna.

Hagyta érlelődni a döntést, de a válása utáni sivár, nagyvárosi élet ellenében végül győzött a régi-új vidék hívása: a június már a nádtetős ház tornácán találta. Villanyszerelőként Zalaegerszegen talált munkát, de a naponta megtett távolság cseppet sem zavarta. Festői szépségű szakaszon közlekedett, bár az aszfalt minőségét tekintve szerencsés körülménynek bizonyult, hogy terep-

motorral jár. Szabadidejében művelésbe vette a veteményest, és a jóleső kerti munka után gyakran betért a faluházba, hogy ismerkedjen a helybeliekkel. Beszélgetései során a szokványos szerelmi pletykákon, homályos alapú vádaskodásokon túl egy egészen eredeti mendemondát is megismerhetett.

Először egy Konrád bácsi korabeli, pödrott bajszú férfi mesélt neki egy igencsak hosszú, fullasztóan fülledt ösvényről és a kísértetek lakta dombról, ahova vezet. Azt állította, hogy az odamerészkedők közül még senki sem jött vissza élve. Marcell felvetette, hogy amennyiben az összes odatévedt személy eltűnt volna, akkor egyáltalán nem lenne információ ezekről a helyekről. Az öreg erre nem tudott mit mondani, de a szemében szomorúság bujkált. Marcell elszégyellte magát – a volt felesége is folyton azt mondta, hogy sértően racionális az észjárása, és ezzel most is sikerült megbántania valakit. Bocsánatot kért, elvégre nem várhatta el, hogy a falusi legendák logikusak legyenek.

– No és Konrád bátyád meglátogatott-e azóta? – firtatta a bajszos öreg sunyi, kifürkészhetetlen arckifejezéssel.

– A sírból?

– Onnan hát.

– Nem vettem észre, hogy eljött volna – mondta Marcell, és ellenállt a kísértésnek, hogy közölje, nem hisz a szellemekben.

– Soha nem tudott belenyugodni abba, ami hatvannégyben történt. A halála után sem lesz képes rá, örökké nyugtalan marad a lelke.

A férfi kisfiúként sokszor végigszenvedte Konrád bácsi panaszáradatát arról, hogy az olajosok tönkretették a földjét, megmérgezték a kút vizét, és emiatt elhullott az összes tehene. Felnőttként egyszer utánaolvasott a korabeli agrárlapokban, és megtudta, hogy abban az évben valamilyen járvány tizedelte az ország marhaállományát. Konrád bácsi persze mindenért az olajkitermelőket okolta, és a véleményét évtizedekkel később is gyakran hangoztatta.

– Aztán nem félsz, hogy egyszer megkérdi, mit keresel a házában?

Marcell kővé dermedt a vénember szavainak hallatán.

– Már megbocsásson, az a ház a törvényes örökségem!

– Lehet, de egy kapavágást sem tettél érte, az biztos. Konrádot érzékenyen érintette, hogy gyerekkorodban annyit vigyázott rád, aztán mikor már dolgozni tudtál volna, inkább nők után futottál, meg Pestre költöztél.

– Nézze, ebben nehéz lenne igazságot tenni. A magam részéről nem bántam meg, hogy szakmát tanultam, és párt kerestem, bár az utóbbi nem sikerült túl fényesen.

Marcell lezártnak tekintette a vitát, és elbúcsúzott a kellemetlenkedő öregtől. Később egymástól függetlenül több

idős embertől is hallotta a fojtogató ösvény és a kísértetjárta domb történetét, de ők a végén hozzátették, hogy néhány tiszta szívű vándor megmenekült a szellemek tanyájáról. Marcell arra gondolt, nem fizikailag létező útról és dombról mesélnek, inkább valamilyen ősi hagyomány lelki ösvényéről és szimbolikus magaslátáról lehet szó. Ez a vélekedése azonban a lovasokkal való találkozás után gyökeresen megváltozott.

Egyik este két huszoneves lány lépett be a faluházba csizmában, lovaglónadrágban. Egyszerre tűntek feldúltnak és végtelenül elcsigázottnak. Egyenest a pödrött bajszú öreghez mentek. Ő éppen sakkozni próbált egy nála is vénebb ellenféllel, aki remegő kezével minduntalan felborította a bábukat.

– Gyuri bácsi, igaza volt, az az út rettenetes! – mondta a magasabb, atlétaalkatú lány.

– Nocsak, hát megtaláltátok?

– Véletlen volt, mert eltévedtünk, de bár ne sikerült volna! Halott az egész, csupa fekete kő, és egyszerűen nem lehet levegőt kapni.

– Mi még elviseltük valahogy – vette át a szót a másik lány, akinek szép, szabályos arca izzadságtól csillogott –, de a lovak annyira ziháltak, hogy attól féltünk, megfulladnak. Vissza kellett fordulnunk.

– Jól tettétek – szögezte le Gyuri bácsi. – És ezentúl ne merészkedjete oda, akármilyen kíváncsiak vagytok is!

Ezt követően Marcellben egyre inkább érlelődött a vágy, hogy felkutassa a helyi legendát. Biztosra vette, hogy a hihetetlen történetnek és a lovasok ijesztő tapasztalatainak létezik racionális magyarázata. A következő hétvégén rendszerezte magában az eddig hallottakat, majd felszállt a motorjára. A kérdéses út állítólag Szentkozmadombja és Gutorföldre között húzódott, mégsem tudta senki, hol kezdődik, és hol végződik. A közelebbi településen egy kapáló asszony meg is esküdött rá, hogy közvetlen összeköttetés csak mezei dűlőutakon lehetséges, vagy a főúton kell kerülni. A keresett köves ösvényt hírből sem ismerte. A másik faluban a temetőrt kérdezte, aki a kidőlni készülő fejfákat ütötte lejjebb egy balta fokával. Csupán annyi információt nyert tőle, hogy az a bizonyos út – ha ugyan létezik – észrevehetetlen a tájban, mert bizonyára jócskán felverte a gyom.

Minden jel arra utalt, hogy csak véletlenül található meg. Az eltévedt lovasokra gondolt, és mindenféle motorozott mindenféle utakon, mígnem egy embermagas gazzal benőtt keskeny patakmederhez ért. A nap már magasan járt, kibíráhatatlan volt az álomra hívó füledtség, és néhány rosszakaratú felhő is az égbe osont. Marcell mindenképpen át akarta kutatni a túloldalon lévő erdős területet, ezért elindult, hogy az árok mentén átjárót keressen. Talált is egy vadcsapást, csakhogy ahova átevickélt, az nem patak volt, hanem a hírhedt ösvény.

Egy pillanatig örült csak a felfedezésnek, mert az ijesztő környezet hamar komolyságra intette. Az út szűk folyosóként fűródott az áthatolhatatlan bozótfalak közé. A növényzet, amely kívülről élőnek tűnt, itt bent halottnak látszott. A csupasz, fekete bokorágak úgy hajoltak a nagy bazaltkövek alkotta ösvény fölé, mintha foglyul akarnák ejteni az erre járó vándort. A talaj nem kedvezett a motornak, minduntalan meg-megcsúsztak a kerekek, ezért Marcell csak lépésben haladhatott. Tíz perc sem kellett

hozzá, hogy a környéken megbúvó összes rovar felfigyeljen rá. A böglyök és a szúnyogok könnyedén utolérték. Folyamatosan csípték a nyakát és a karját, ráadásul egyre több özönlött ki a gazból. Marcell ritkán kényeskedett, de most bánta, hogy nem hozta magával a motoros kabátját.

A bozótfalakban galagonya és kökény burjánzott. A göcsörtös, tüskés ágak idővel összeértek, és nyomasztó boltozatot képeztek a feje fölött. Külön világgá határolódott el az ösvény, és alig engedte látni az egyre sötétedő eget. Marcellt aggasztani kezdte az út hossza. Végtelennek tűnt, rövid egyenes szakaszok után mindig kanyar jött, ezért idővel elvesztette az irányérzékét. Átfutott az agyán, hogy talán körbe-körbe halad, de egyelőre még nem látta viszont a keskeny bejáratot.

Később olyan érzése támadt, hogy követi valaki. Többször is hátranézett, de csak a kihalt utat látta. Arra gondolt, az illető szórakozik vele, és folyton elbújik a kanyarban. Fékezett és leállította a motort, hogy hallgatózzon. Először csak zümmögés oldotta a csendet. A vérszívók kitaróan repkedtek körpályáikon. Marcell indult volna tovább új lendülettel, de akkor megütötte a fülét a hang, amely mindent összezavart. Fejszecsapások kísértetiessé torzult zaja ért el hozzá – Gutorföldre temetőőre még mindig a kilazult fejfákat verte.

Marcell nem tudta elképzelni, miként juthat ilyen megszűre a hang. Az a nyomasztó gondolata támadt, hogy az ösvény esetleg a falvak temetőit köti össze. Megrázta a fejét, nem értette, hogyan is juthatott ilyesmi az eszébe. Úgy látszik, átragadt rá a falusiak babonás természete. Továbbindult, de sokszor hátrapillantott, és észrevette, hogy néha furcsán megrázkódnak a bokrok. Nem tartotta magát gyávanak, mégis be kellett látnia, hogy fél. A keze remegett a kormány markolatán. Az egyik kanyar után kénes szag csapta meg az orrát. A levegő érezhetően sűrűbbé és párásabbá vált, akár egy trópusi esőerdőben. A fekete bokorfalak továbbra is vigasztalanul fonódtak köré, és szellőzetlen, pokolbűzű katlanná tették az utat.

Marcell már majdnem visszafordult idegességében, amikor hirtelen megritkult a gatzenger. Négyszögletű, faközöld rétre ért, mögötte meredek domb magasodott, amely fenyegetően rajzolódott ki a baljóslatú viharfelhők hátterén. A tisztás közepén egy a hatvanas évekből itt felejtett, rozsdától málló himbás olajszivattyú emelgette a fejét fáradhatatlanul, akár egy makrancos ló. Öreg villanymotorja mély, hipnotikus zúgással dolgozott. Marcell közel hajtott hozzá, és látta, hogy sárgásszürke, elszenyveződött vizet juttat a felszínre. Az alacsony, szétrohadt kerítéssel védett olajkút medréből kénes pára csapott felé. Észrevett egy valaha fehérre festett vaslapot, amelyre komoly, szocreál betűkkel egykor figyelmeztetést írtak: Kénhidrogén mérgező! A kutat öt méterrel belül megközelíteni szigorúan tilos!

Marcell elmosolyodott: a rozsdás tábla kicsi feliratát jó szemmel is legfeljebb két méterről lehetett elolvasni. Úgy vélte, megtalálta a rejtély kulcsát. Igaz, nem volt túlzottan járatos a kémiában, de valahol olvasott a kénhidrogénről, amely kis dózisban légzési nehézséget, izgatottságot és fejfájást, súlyosabb esetben halált okozott. A régi olajszivattyú által felszínre pumpált mérgező gáz megmagyarázta a lovasok és hátasaik tüneteit, valamint a saját feszült hangulatát is. Az úton érezhető záptojásbűz, a

tisztás beteges színű, haldokló füve mind azt mutatták, hogy a védelmi zónának már régen nem ötméteresnek, hanem inkább ötszáz méteresnek kellene lennie. Marcell úgy határozott, az a legfontosabb, hogy friss levegőhöz jusson, aztán valahogy hazakeveredjen, és amint lehet, értesítse Gutorföldre polgármesterét a szennyezésről.

Gázt adott, és a motor szökdecselve fúrta magát előre a kemény csomókban növényekben. A domboldalon rozsdásodó aljú, fehér vaspóznák meredeztek, látszólag értelmetlenül. Amikor fölért a tetőre, mély lélegzetet vett, és kémlelni kezdte a környező tájat. Visszafelé hatalmas szántóföldek terpeszkedtek, a másik oldalon sötét erdőkaréj ölelte a magaslatot – sehol sem látszott ismerős pont. Régi pajták, lepusztult, üres istállóépületek sorakoztak a domb hátán. Ahogy a legközelebbi épület felé fordult, megesküdött volna rá, hogy árnyak rebbentek szét az elhagyatott falak előtt. Valószínűsítette, hogy csak hallucinált a gáztól, de ettől kezdve másra sem vágyott, csak hogy jó messzire eltűnhessen innen, és az eleredő eső sem tarthatta vissza.

Talált egy régi, töredezett betonutat a dombtető túlsó végén, és elindult rajta. A szemerkélés hamar felhőszakadássá fajult, az ígéretes lejtő pedig agyagos földútként folytatódott. Belegázolt, ám egy métert sem haladt, mert a motor hátsó kereke sártengerbe süllyedt. Leugrott róla és kirántotta, csak hogy most ő ragadt be mindkét lábával. Előretolta a Kawasakit a betonra, félig ráfeküdt és óvatosan gázt adott. Ez segített, a motor kihúzta.

Beállt az eső elől egy rozszant pajtába. Úgy döntött, itt várja meg, amíg elvonul a vihar. A járgányt kint hagyta, hadd mossa le róla az eső a kövér sárcombókokat. Letelepedett a földet takaró penészes szalmába, és kinézett a vészjósló égre. A haragos, lilásszürke felhőgomolyok előtt felfénylött az első villám, és a szomszéd épület vetemedett ablakszemei fenyegetően megvillantak. Zajos, orsóforma felhő kúszott a domb fölé, mint valami óriási, röhögő féreg. A távolban sötétlő erdőből hatalmas köd-szörnyek emelkedtek.

Marcellt nem a tomboló vihar rémítette meg igazán. A következő villámlásnál elhomályosult a szemközti épületről hámló vakolat rajza. Egy nagy, szürke igásló alakja jelent meg előtte elmosódott álmokképként, aztán eltűnt, amint visszatért a sötétség. A szél felsüvöltött a motor

küllői között, de valahogy nyerítésnek hangzott. Megint villámlott, és a pajták előtt beszélgető árnyalakok jelentek meg, távolabb az egyikük ősrégi, rozsdáste autókasztnit mosott. Észrevették, és mind haragosan néztek rá, mintha megzavarta volna őket. Hátborzongató suttogás kísérte a megjelenésüket.

Marcellt megbénította az iszonyat. A tekintete az olajkútra siklott, és ekkor már moccani sem mert. A himba ütemére újabb és újabb alakok másztak ki a kénbűzős gödörből: bő nadrágos, bajszos férfiak, kendős fejű asszonyok, és mind felé tartottak a villámok tüzén át.

– Betolakodó! Élősködő! – zúgták a kísértetek. – Aratsz, de nem vetettél.

A szellemsereg kijelentése nyomán az apja nagybátyja is kiemelkedett az olajkút poshadt vizéből. Marcell esdeklőn kiáltott rá:

– Konrád bácsi, segíts!

– Sohasem jöttél, amikor szükség volt rád.

Marcell nem bírta tovább. Kétségbeesetten rohanni kezdett a motor felé, de ekkor fellángolt az ég; a fehér izzás elvakította, a dobhártyaszaggató robaj térdre kényszerítette. Amikor újra fel tudott nézni, a motorja összeolvadt fémroncsként hevert a földön, és lágyan gőzölgött, ahogy hűtötte a szűnni nem akaró zivatar.

Marcell reszketve visszahátrált a pajtába. A szellemek elkísérték, és egyre szűkebb gyűrűt alkottak körülötte, mintha terelni akarnák valamerre. Egyszer csak megakadt a lába, és fenékre zökkent. Matatni kezdett a szalmában, és kitapintott egy kemény tárgyat. Túl sötét volt ahhoz, hogy lássa, mi az. Két villám cikázott át a tájon gyors egymásutánban. Az első megmutatta a földből kinyúló csontvázkezet, amely a következő villanásnál már ráfonódott a csuklójára. A mennydörgéstől nem hallotta a saját üvöltését. Gömbvillámok szálltak le a nyughatatlan égből, egyesek fákat gyújtottak meg, mások átégették a rozoga pajta falát. Marcell minden erejével szabadulni próbált, de a halál szorítása győzött. A gömbvillámok egyre közeledtek, kegyetlen fényük díszletté alázta a komor eget. Marcellt bekerítette a ragyogás. Remegő keze elernyed a csontkéz fogásában. Egybeolvadtak a nagy, földi csillagok. Nem maradt más, csak a felfoghatatlan, földöntúli fehérség.

Lidércfény

Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Mozijegy

SzaGe

Kopogás a kunyhóban (Knock at the Cabin, 2023)

„Az élet egy nagy dráma, csak nem mindegy, melyik oldalon szenvedjük el a megpróbáltatásokat.”

Fotelünkől követjük a világ végét.

Sokan megálmodták már az apokalipszist. Az ehhez köthető globális kihalások oka és „kivitelezése” különböző, ám szinte mind megegyezik abban, hogy az emberiség legnagyobb része eltűnik a Földről. Szerencsétlenebb esetben az állatok sem ússzák meg a pusztulást. Túlélőként tengődni pedig nem annyira kifizetődő tevékenység ebben a környezetben, mert túl sok a veszély, és előbb-utóbb, így vagy úgy, de mindenkire a fekete sors vár. Ám ennek bekövetkezése előtt elfilozofálhatunk magunkban, hogy morálisan hűek maradunk az emberséghez, vagy az életben maradás érdekében megszegjük még a bibliai parancsolatokat is. Ilyen esetben az utóbbi kecsegtetőbben hangzik, hiszen túlélési ösztönünk képes összemolni a határokat jó és rossz között. Így lesz barátból ellenség és embernek ember a farkasa.

Mozis szempontból vizsgálva négy nagy csoportba lehet(ne) osztani a világvége-filmeket. Az első a manapság oly divatos zombifilmek armadája, melyekben legtöbbször egy vírus, vagy efféle parányi dolog okozza a pusztító járványt, és ami rendszerint harapással terjed. De előfordulhat, hogy elég a cseppfertőzés is az átalakuláshoz. Ez azért jó, mert kevésbé kell magyarázkodni a nézőnek a kitörés okairól, és inkább a túlélők megpróbáltatásait lehet előtérbe helyezni. A zombifilmek rendszerint vérbő képsorokat tartalmaznak, így csak a horrorrajongók körében örvendenek népszerűségnek. Bár manapság készültek olyan produkciók is, melyek megpróbálták bevonítani azokat a nézőket is, akik kevésbé vannak oda a bélkiharpós filmekért. Ily módon például a *The Last of Us* nagyon ügyesen beszippantotta a közönséget, amit nem lehetett nem szeretni. Végeredményben nekem a *Holtak Hajnala* (*Dawn of the Dead*, 2004) jött be igazán, mint zombifilm, de van, aki a *Walking Dead* gigasorozata mellé teszi le a voksát, vagy esetleg George A. Romero klasszikusait tartja a legjobbknak. Van miből válogatni, az biztos.

A második témakör már az idegenekhez köthető, avagy olyan földönkívüli lények érkeznek a bolygónkra, akiknek szánt szándékuk minden egyes négyzetcentiméter elfoglalása. Ehhez nem restek bevetni tömegpusztító

fegyvereiket. Természetesen ezt az emberiség nem hagyja szó nélkül, és sok-sok áldozat árán, de visszavágnak valamiképpen. Ennek ékes példája H. G. Wells klasszikusa a *Világok Harca*, ami eredetileg 1898-ban jelent meg. Azóta Wells műve megélt pár feldolgozást, de talán Spielberg úr 2005-ös adaptációja sikerült a legjobban. Igazi popcornmozi volt a *Függetlenség Napja* (*The Independence Day*, 1996) is, melyben Roland Emmerich rendező kendőzetlenül megmutatta, mi vár az emberiségre, ha megérkeznek

az UFO-k. Bennem azért felmerült sokszor a kérdés, hogy hogyan és mennyi idő alatt tudják újraépíteni a világot, miután lerombolták a galád idegenek. Hiszen a csata megnyerése mondhatni csak félsiker.

És ha már Emmerich úrnál tartunk, tulajdonképpen neki köszönhetjük az elmúlt két évtized leglátványosabb „porig rombolás” filmjeit is. Ezzel elérkeztünk a harmadik nagy kategóriához, mégpedig a nagyszabású természeti katasztrófafilmekhez. Némiképpen ezek állnak legközelebb a valósághoz, hiszen a tudósok mindig figyelmeztetnek valamiféle kihalással egybeköthető fenyegetésre. Például a környezetszennyezés, a globális felmelegedés, vagy esetleg egy hatalmas aszteroida is lehet az utolsó kenetünk feladója. Ezt alaposan ki kell színezni mindenféle vizuális trükkel, tudományos magyarázatokkal, aztán vagy táva marad az ember szája, vagy közömbös tekintettel mondja magában: én már úgyse fogok élni, mikor bekövetkezik a nagy „reccs”. Kedvenc katasztrófafilmem a *Holnapután* (*The Day After Tomorrow*, 2004), ahol egy látványos jégkorszak fagyos tánca keringőzik a világra. Az *Út* (*The Road*, 2009) is mélységes lenyomatot hagyott bennem annak idején, ahol tulajdonképpen nem derült ki, miért került a Föld a kihalás szélére, ellenben a drámaiság fojtogató jelenetekkel csalt könnycseppeket az arcomra. Még egy film okozott egyféle depressziós-extázist, mégpedig a *Képlet* (*Knowing*, 2009), ahol zseniális módon fűzték össze a sugárzó végítéletet a földönkívüliekkel. Nem véletlen, ha elgondolkodunk ilyenkor, hogy hol is van a helyünk az univerzumban, vagy hogy hol nincsen.

Végül a negyedik, és egyben a legérdekesebb zsáner a természetfeletti, vagy vallás alapú apokalipszis. Itt általában ördögök és egyéb túlvilági lények okozzák – vagy csak szeretnék – a világvégét, de olyan is akad, mikor maga a bibliai Fenevad tesz látogatást az emberek között. Ha valamitől, hát ezektől tuti lehet rosszakat álmodni. Egyébként ez az irányzat talán a legnehezebb kategória, mert itt muszáj megmagyarázni a történeteket, és ha ez egyenlő a nudlival, akkor a nézőben bizony hatalmas űr marad, ami nem fogja beváltani a hozzá fűzött reményeket. A keserű szájízes mozi pedig megfekszi a néző gyomrát. Stephen King gigászi regénye, a *Végítélet* remekül és többrétűen bemutatta, hogy a jó és a gonosz miként éli meg a harcát, miután beütött a végső fertőzés az emberek vérében. Ezt a történetet 1994-ben adaptálták először a képernyőkre egy négy részes sorozat formájában. Nálam nagy kedvenc, hiszen a mondandója, a tanulsága napjainkban is aktuális. A *földi pokol* (*The Remaining*, 2014) is hasonló apokalipszist tár elénk, ahol a szereplőknek egyféle önismereti tréninget kellett tartaniuk, hogy megértsék a bibliai végítéletet. Bár a film nem aratott nagy sikert, mégis emlékezetes volt és elgondolkodtató.

Világvége vasvillával.

M. Night Shyamalan rendezőtől már láttunk három olyan mozit, ahol a világvégét és az az utáni eseményeket boncolgatta. A *Jelek* (*Signs*, 2002), *Az Esemény* (*The Happening*, 2008) és *A Föld után* (*After Earth*, 2013) mind az ő nevéhez köthető. Most is ilyen filmet álmodott a vászonra. A *Kopogás a kunyhóban* (*Knock at the Cabin*, 2023) ékes példája annak, hogy ha valami nem megy, nem kell(ene) erőltetni. Több helyen kapta már az ívet Shyamalan a fentebb említett apokaliptikus látomásaiért is, de úgy látszik, nem adja fel. Ennek eredményeképpen egy olyan történetet adaptált, mely lehetséges, hogy könyvben ütős, viszont

a mozivászonon már nem annyira mutatós. Ez még nem lenne baj, de a színészi játék olyan erőltetett és faragatlan, hogy már csak azért is visszasírom a „Régen minden jobb volt!” korszakát. Dave Bautista remek fizikai felépítéssel rendelkezik, de hogy hitelesen előadjon egy jelenetet, nos, szerintem erre évtizedeket kell még várni. A többi színészen is érződik, hogy csak a gáziért erőltette meg magát valamennyire. Ráadásul az alapsztorin is csak mosolyogni lehet, amit megpróbáltak összefűzni az LMBTQ-s jelenséggel. Mai napig értetlenül állok, hogy miért kell ennyire szájbarágós módon beleerőltetni ezt a modern filmekbe. A motivációk is olyan zavarosak, hogy legszívesebben az ember felállna, és kimerne a vetítőteremből. Erre jönnek a tuningos kerti szerszámok, amivel precízen kivégzik egymást a szereplők. Ez már csak romlott koktélcseresznye a hatásvadász torta penészes habjára.

A film megértéséhez viszont nem árt ismerni a Bibliát, főleg a Jelenések könyvét. Ott lapul a kulcs a kunyhó ajtajához, de én oda be nem megyek többet. Be se kopogtatok. Csak csendben felállok a székből, és távozom. Örülök, hogy vége lett a filmnek.

Shyamalan úrnak van egyféle filmes stílusa. Ezt minden produkciójában megmutatja, de ami működött a Hatodik Érzéknél, az nem biztos, hogy szépen muzsikál huszonhárom év múlva. Érdekes, hogy ezt csak ő nem látja be, vagy csak én fintorgok. Több helyen ismétli saját magát, avagy mindig volt egy „ezt már láttam valahol” érzésem. Amíg eme saját korlátját nem tudja átugrani, addig nem gondolom, hogy lesz bármilyen kiemelkedő kasszasikere. A Kopogás a kunyhóban egy kihagyott ziccer, mely lehetett volna sokkal véresebb és durvább. Idegesítő volt, hogy mindig a lényegről húzták el a kamerát. Mintha nem mert volna belecsapni a lecsóba. Miért nem? Legalább jogos lenne az R-besorolás, amit kapott érte a megfelelő szervektől. Az utolsó jó film, amit láttam Shyalaman úrtól, az a *Látogatás* (*The Visit*, 2015) volt, ahol durván leesett az állam a végén. Pontosan úgy, ahogy a Hatodik Érzék megvilágosodásánál. Hiányzik az a rendező, aki ezeket csinálta...

A történetben négy idegen túsul ejt egy családot, akik éppen a hegyekben töltik a szabadidejüket. Ezután elmondják nekik, hogyha nem áldozzák fel valamelyiküket, akkor mindenféle apokaliptikus esemény fog történni a világban. Miután mondandójuk beigazolóódik, beindul a túlélésért folytatott harc a fogvatartókkal.

jocker

Tavaszy-nyár

Nyári történések

Napmeleg
Simogat lágyan.
Élvezem.

*

Nézem, méh
Épp' virágport gyűjt.
Enni kell.

*

Ezernyi
Virágillattal...
Tavaszy lesz.

*

Méhkasban
Készül lépes méz.
Orgia.

*

Mennyei
Áldás az eső.
Mezítláb.

*

Tócsa. Sár.
Taposni oly' jó.
Kampósszög.

*

Virágok
Helyén a termés.
Cseresznye.

*

Lengedez
Szélben a kalász.
Aratás.

*

Napszúrás
Öleli kalászt.
Jégeső.

*

Orgona.
Virág nyílik már.
Színesség.

*

Öltöznek
A fák zöld színbe.
Levelek.

*

Orgona...
Fák ünneplőben.
Rügybontás.

Vecsés, 2020. április 7.

Tordai Gábor

Gyere fogd a kezem

Gyere, fogd a kezem.
Valahol itt a nagyváros
lúktető szívében.
Sodorjon az élet.
Gyere.

Itt most nem az ész kell.
Némán állni a folyó partján.
Hullámok mossák lábaink.
Rózsaszín alkony egy ház
néma tornácán.
Napba nézni, közös tétován.
Ketten az éj oltárán.
Nem futunk.
Csak test a testben.
Nincs kihívás a csendben.
Gyere, fogd a kezem.

Kis György

A Tisza gáton

Megállok a hosszas, végestelen Tisza gáton,
Körültekindek, s kémlelek a messzi látóhatáron.
Egyik oldalt, állnak sűrű erdők, mezők túl az árkon,
A másik oldalt kacsák fürödnek a megáradt, tiszai lagúnákon.

Csend honol, a szél hajamba kapva fújdolgál,
Mellettem aprócska pillangó lebegve szálldogál.
A gát tövében, ahol az erdők messzire nyúlnak, víz áll,
S lassan ring a felszíne, korbácsolatlan hullámokkal folydogál.

Körös-körül nyílik megannyi színes, tarka virág,
Zöldellő fűtakaróval fekszik, s nyugszik szerte a világ.
A fű mélyén szorgos hangyák menetelnek, zajlik a vadvilág,
Hát hol, merre létezhet ennél békésebb valóság?

A nap mint itt mindig, verőfényesen sugároz,
Oh Te, áldott hely, minden alkalommal elvarázsolsz!
Ha eljössz ide, ostoba, múltó percek nem számolsz...
Mert megáll az idő, s itt a sok rosszról már is nem álmodsz.

Megállok a hosszas, végestelen Tisza gáton,
S szívemet melengetve nézek végig a zöldellő fákon.
Csend honol, de mégis dalol az erdő, dalos pacsirta ül minden ágon,
S a szél messze viszi az éneket, amely felcsendült a Tisza gáton...

Petya

Késő-Róma

Őrzők, vigyázzatok a sáncon
Barbár horda gyülekezik odaát
Az idő vasfoga törik belé
Késő-Róma lesi rohamát

Vigyázzatok, viharfelhő közelít
El fog mosni, amit csak ér
Félelmünk a félelme
Miénk a nyár, de övé a tél

A nélkülözés emléke köd
Kavargó por a nyugalom
Poroszkáló kocsik, lovak
A Késő-Római utakon

Éberem alszunk, bajtól távol
Mohón legelésző marhák
Kérődzünk – ők nem kérnek
Ami jár, mind elmarják

S jár? Miért ne járna
Övék, ha nézzük tétlenül
De Őrzők, ti ne szánjátok
A pusztulást végzetül

Jól fogyó bor, csattanó ostor
Jelzi földjeink határát
De Késő-Róma végein
Új úr keres bárányt

Béke, adó, sarc, ajándék
Mily' andalító ábránd
Letűnő kor alussza így
Jussul kapott álmát

Fel hát, Őrzők, figyeljetek
Óvjátok meg Késő-Rómát
Verjétek vissza azt, ki fél
Keresse másutt nyugalját

Ne ezeken a földeken
Mít ezer évek formáltak
Hordából néppé, jobbagyból
Parasztta, munkásból polgárnak

Rómában történt valami
Aquila röpte röpke
Őrzők, csak bennetek
Szárnyaljon örökre

Különben a múlt utolér
Gyökere megfojtja jelenét
S miből jövő nőtt ki egykoron
Önmagától elenyész

Különben hajnal virrad
És alkony – üt a végső óra
S megtaposva hanyatlik le
Minden Késő-Róma

Erdős Sándor

Csalfa csóka

Sétált csacsi és a medve,
ám csacsinak nincs jó kedve.
Jött a róka és a csóka,
nagy vidáman jót dalolva.

Csirreg-csörög a csálóka
csúfondáros pici csóka.
Csurran-cseppen mára móka,
cselre csalta cseles róka.

Róka csókát csak biztatja.
Csúfold csacsit nincs is hangja.
Csúnya csóka kicsúfolta,
kis csacsinak nincs ló hangja.

Egyébként is ő micsoda ló?
Még egy hintalónak sem jó!
Kicsi és hosszú a füle,
sokkal szebb egy fülemüle.

Ejnye-bejnye, dörmög medve,
majd elmegy a csóka kedve.
Adok neki én egy pacsit,
lónak látja majd a csacsit.

Futásnak eredt a róka,
buta csóka felbujtója.
Be is nőtt a csóka csőre,
felrepült egy háztetőre.

Csacsi volt a cserfes csóka,
átverte őt ravasz róka.
Maci átölelte csacsit,
nem adok csókának pacsit.

Most már hárman sétálgatnak,
együtt örülnek tavasznak.
Sokkal jobb így ez a móka,
mint amit mondott a róka.

Kalliopé Bendegouse

Nyáron negyven fokban gyárban dolgozni szopás

hullámzik lassan a fal
s vele a gépsorok
plafonig takar a szar
tele a mélytorok

Baranyi Imre

Polifónia

Felülkerült a büszkeség az észen,
vadul fröcsögve szórja szerteszt
a rút gorombaságait merészen,
feloldva benne gyáva jellemét.

Ki nem lakáj gyanánt lihegve nyelvel,
legott tapossa nercsujogta talp,
gyalázza átkozón, gonosz merénnyel
lefogja, kéjesen kacagva rajt'.

Hiába volna még ezernyi szólam,
a harci dalban egy marad csupán,
üvölti senkitől se nem zavartan
a csorda futva egy bolond után.

Ha majd a jégre érve észre térne,
vajon marad, ki vissza is vezesse?

Kalliopé Bendegouse

Végre nyaralunk a Balatonban még akad egy állóhely

csatornaszaga gyötör
habzik és mozog a tó
felhígult pöcegödör
eldugult mosogató

edwardhooper

Az igazaknak

Lábbal tiportak,
De nem ellenkeztem,
Odaadtam testem
A lelketlen barbároknek.
Szitokkal illettek,
Megfélemlítettek,
De szívemet adtam
A förtelmes hazaárulóknak.
Utat mutattam szelíden,
És alázattal kentem fel
Lelkemet.
Megnyitottam a reményt,
Hogy éltető forrása legyen
Az igazaknak.
Énbelőlem lettek,
S bennem merülnek el majd
A Világ lángjai.

Tumicz Krisztina

Te az ördög műve vagy!

Szerintem Te az ördög műve vagy!
Hiába mondod, hogy nem igaz
Szerintem Te az ördög műve vagy!

Egy feszítő vas sem feszít így szét
Ahogy én tőled szakadok szét
Az isten adjon hozzád nekem elég erőt
Mikor összeomlok a combjaid előtt

Látom rajtad, hogy valamire megint gondolsz
A szemeidben ezt az ördögi dolgot

Roszsabb vagy, mint egy vírus a nyálkán
Egy baktérium a dobhártyán és
Nem unod meg a dolgod, bármit mondok
Látom rajtad, hogy valamit megint gondolsz

Szerintem Te az ördög műve vagy!
Hiába mondod, hogy nem igaz
Szerintem Te az ördög műve vagy!

